

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

De zweefmolen op de Zaandamsche kermis in actie.

Onder vroolijke muziek slingert deze machine al zijn bezoekers de lucht in, om ze na den rit weer veilig te doen landen. Alles wat op een kermis draait, zooals draai- en zweefmolen, duivelsche rad enz., heeft voor de menschen steeds een bijzondere bekoring gehad.

HAUST ONTBIJTKOEK

SCHILDERT U

met **DONCKER's** bereide verf in bussen

Per Kg. f 1.50 1e soort
" " f 1.10 2e soort
GRONDVERF 60 en 80 cent per Kg.

— **VENSTERGLAS** —

Oudste adres: v/h Kinkerstraat 25
thans DA COSTASTRAAT 67
(wegens verbouwing verplaatst.)

BAD MET GEYSER f 125.—

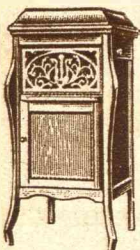
F^A H. TER SCHIPHORST HZN.
Nieuwe Heerengracht 213, A'dam. Tel. 45265.
Nog baden en geysers beschikbaar voor f 75.— en
f 100.—, heel licht beschadigd.

21 Winkels. — 200 depôts.

CHRISPIJN'S WIJNHANDEL

Rechtboomsloot — A'dam.

Prima Kinawijn f 1.40 p. fl.

Model A
f 100.—

GRAMOPHON f 5.— p. maand

(als tekening)

met 20 nummers (10 platen)

Vraagt gramophoncatalogus No. 167

Fabriek van Muziekinstrumenten

N.V. HEES & Co. - Delft

CLEWITS & VAN DER WAL

Fabrikanten van de „Walton“ rijwielen
met 5 jaar garantie op het frame en
op de vork.

Bosboom Toussaintstr. 43, A'dam.

Motoren en Rijwielen

Reparatie - Inrichting

Moderne stalling f 1.50 per maand met
gratis verzekering.

AGENTEN DER MAGNEET RIJWIELEN.

Als Uw Kinderen

zich bezeerd hebben

gebruik dan dadelijk

PUROL 30 ct.

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen
is zeer zeker „De Stad Amsterdam.“ Dat het wordt doorgezien
bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij op
ONZE PRIJSVRAGEN mogen ontvangen. n
bewijs van medeleven
met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk
onze advertentiën ook Kan 'n adverteerder meer wenschen?

FOTOHANDEL

GERARD R. DE GOEDE

114 Adm. de Ruyterweg

b/d Krommert

Speciale inrichting voor het
ontwikkelen en afdrucken.
Vergrooten

Het Kinderwagenhuis

Lutmastraat 49

hoek 2de v.d. Helststraat.

Kinderwagens, Kinderstoelen, Vouw-
wagens, Poppenwagens, Electr. Orna-
menten beneden iedere concurrentie.
Vliegende Hollanders . . . f 5.85
Poppenwagens f 5.90 enz.

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE

Amsterdam

De voorrede van Saalborn
over „De Koekoek in het
nest“ in het programma-

b oekje, is gedeeltelijk te beschouwen als een verklaring
waarom dit stuk ter opening geboren werd, gedeeltelijk als een
verontschuldiging. Het is heel begrijpelijk, dat de artistieke
leider Saalborn hier heel duidelijk in conflict is gekomen met
den anderen Saalborn, hier het gezelschap in stand dient te houden.
En in zooverre is die verontschuldiging ook dadelijk te aan-
vaarden. Overigens: hij had slechter kunnen uitpakken. Het

TOONEEL

FRANS

kluchtspel van
Travers amuseert
het publiek, on-
danks het niet heel
origineele schema.
De „zetten“ doen
het hem en Oscar
Tourniaire weet

Ook met Anna Sabloirrolles is het slecht
kersen eten.

PRAAITJE

er wat van te maken.

Opvallend is de voor-

liefde van den schrijver

MEIJER

voor eenigszins bij-de-hande vrouwen. Zoowel
de schoonmoeder van Antoinette Sohns als de hotelhoudster
van Anna Sabloirrolles zijn nu juist geen vrouwen, die de
liefde tot die speciale sexe doen toemen. Emmy de Leeuwe
en Helena Treep-Vink maken het weer een beetje goed. Cruis
Verbergh geeft een gezellige typeering van Alfred, Bart Kreeft
speelt aardig, ofschoon ietwat oppervlakkig, de eenigszins op den
achtergrond ge-
drongen schoon-
papa. 't Stuk is niet
onaardig. Toch
hopen we het Nw.
Ned. Tooneel dit
seizoen met groo-
ter werk te zien.

Alfred (Cruys Voorbergh).

Antoinette Sohns lijkt een allesbehalve ge-
makkelijke schoonmama.

Ook „De Speeldoos“ heeft zijn Septemberstuk, n.l. „7 Kansen“ Het Amerikaansche genre is dit jaar
blykbaar zeer geliefd. Het stuk is natuurlijk uiterst modern, er wordt in gegoocheld met auto-ongelukken
en miljoenen alsof het niets is. De dikwijls bewonderenswaardige, fijne humor, die nooit grof wordt
maakt dit stuk tot een der beste amusements-spelen. Cor Hermus, Jan Grootveld en C. v. Kerkhoven
zullen er nog veel succes van beleven.

Al onze abonné's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken (f 2000, f 600, f 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met enig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonné's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES: KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werfkracht”, instituut voor commerciële propaganda, Mauritskade 39, Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

Strijd tegen eigen Hart

VRIJ NAAR HET DUITSCHE VAN KUNO BACH

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Sir George Trevanion woont met vrouw, vier zoons en drie dochters op het landgoed Kings Abbot. Hij is van adel, maar niet rijk, wat niet wegneemt dat zijn vrouw en een zijner dochters Mildred zeer trotsch zijn op haar adel en met minachting op menschen van lager geboorte neerzien. Sir George ontvangt een brief van den vriend zijner studiejaren Younge, een schatrijk geworden katoenhandelaar, die hem schrijft met vrouw, zoon en dochter zijn ouden vriend te zullen komen bezoeken. Grootte consternatie in den huize Trevanion — een katoenhandelaar! Dat is toch geen omgang voor hen, zeggen mevrouw en Mildred. De familie Younge kwam. De vader beantwoordde aan de voorstelling die de beide vrouwen zich van hem hadden gemaakt — gezet, met een niet bepaald deftig voorkomen; de moeder en de dochter Rachel echter zagen er zeer goed uit en de zoon Denzil zou in de beste gezelschappen een goed figuur gemaakt hebben. Wat Mildred zichzelf ook moest bekennen, zoodat zij reeds aan den eersten maaltijd hem dingen zei over boerachtige parvenu's, die hem wel moesten kwetsen. Haar zusje Mabel evenwel was men en al vriendelijkheid jegens de Younges. Aan Mildred's moeder, lady Karoline, bevalt de jonge Denzil steeds meer en meer en zij is van oordeel dat ieder weldenkend mensch hem moet hoogachten. Sir George zou zelfs gaarne zien dat hij op Mildred verliefd werd. Een vriendin van Mildred, Frances Silverton, maakt ook kennis met de Younges en verklaart vooruit aan Lady Karoline en Mildred dat zij, als Denzil haar vroeg, „ja” zou zeggen. Op een dag bij den ouden heer Blount (die Mabel 300 pond heeft geleend om een speelschuld van haar broer Eddie te betalen) houdt Mildred zich uitloftend bezig met Lord Lyndon tot droefheid van Denzil. Na het bal zegt Mildred in een gesprek met Mabel, dat, al zou

Denzil haar ook liefhebben, zij hem toch zou afwijzen. Ook Sir George spreekt met zijn vrouw over de liefde van Denzil, maar de moeder, die haar dochter kent, zegt, dat ze hem nooit zal trouwen alleen omdat hij de zoon van een katoenhandelaar is. De vader is daarover zeer gebeld — een rijke schoonzoon zou hem zoo goed passen, nu hij zelf zijn financieelen ondergang ziet naderen. De Younges willen na een maand weer vertrekken en tot afscheid geven de Trevanions een bal, even voor dat aanvangt, verklaart Denzil Mildred zijn liefde en wordt afgewezen „omdat mijn vader koopman was”, zegt Denzil smalend, „en gij u liever verkoopt voor een titel. Ik dank u, ik ben blij, dat u mij hebt afgewezen.” En Mildred, in haar kamer, weende, als of haar hart zou breken. Toen de familie Younge naar haar woonplaats terugkeerde, bleef Denzil op verzoek van de jongelui nog vier dagen, om deel te nemen aan een jachtpartij. Voor hij vertrekt, belooft Mildred hem op zijn verzoek nog eens aan hem te zullen denken. Als hij vertrokken is, komt een oude tante, lady Eagleton, voor eenigen tijd op Kings Abbot logeeren. Deze dame, die zeer rijk is, houdt het meest van Mildred, waar schijnlijk omdat deze ook zoo trotsch is, als zij. Inmiddels hebben Mabel en Roy Blount zich in stilte verloofd, zonder dat dat uitgesproken was. Lady Eagleton verwijt Mabel den omgang met dezen heer, waarop Mabel haar beleedigt. Roy vertrekt den anderen dag naar zijn garnizoen en vraagt voor zijn vertrek aan Mabel of hij haar vader om haar hand mag vragen, wat deze met „ja” beantwoordt. Als lady Eagleton eenigen tijd later verneemt dat een katoenhandelaar op Kings Abbot is geweest en zelfs Mildred gunstig over den zoon Denzil oordeelt, verlaat zij oogenblikkelijk het huis, tot groote tevredenheid van allen. Een huwelijks-aanroep van Lord Lyndon wijst Mildred eveneens van de hand. Zij hoort nu van den financieele nood van haar vader en dat deze besluit om geld aan... de Younges te leen te vragen. Hiervan schrikt Mildred bevig, daar zij Denzil om zijn lagen stand eerst afwees.

BELLEN BLAZEN.

Haar ouders konden toch onmogelijk van plan zijn... Zij haalde diep adem en trad snel het vertrek binnen.

„Papa, hoe kunt u daaraan ook maar denken? Ik hoorde, zonder het te willen, waarover u zooeven sprakt. Welk recht hebt u, meneer Younge, juist hem, om geld te vragen? Hoe komt u op die gedachte?”

„Dat begrijp je niet, kind,” antwoordde sir George. „Het is natuurlijk maar een leening.”

„Of ik het begrijp!” viel Mildred hem bijna heftig in de rede. „Ik begrijp het helaas maar al te goed! U spreekt over een leening. En wanneer denkt u dan in staat te zijn, dat geld terug te geven? In hoeveel maanden, of in hoeveel... jaren? Nog maar kort geleden hebt u mij gezegd, dat u den dag niet meer zult beleven, waarop het landgoed vrij van schuld zal zijn. Nu vraag ik u, of het onder zulke omstandigheden eerlijk is, een belangrijke leening aan te gaan?”

„Er moet toch iets gebeuren,” meende sir George moedeloos, „anders zullen wij nog verhongeren!”

„Dan maar liever verhongeren!” riep Mildred hartstochtelijk opgewonden uit. „Liever sterven of bedelen om het dagelijksch brood, zooals zoovelen vóór ons gedaan hebben, dan in weelde te leven van het geld van een ander! Laten wij om Godswil vóór alles eerlijk blijven! Geld leenen zonder eenig vooruitzicht te hebben, het te kunnen teruggeven, staat vrijwel met oneerlijkheid gelijk.”

Lady Karoline stond op, bleek en bevend over al haar ledematen.

„Mildred, hoe durf je het te wagen, op zulk een manier en toon tot je vader te spreken? Je weet niet wat je zegt! Waar haal je de aanmatiging vandaan, hem, die je vader is, lessen te geven over eerlijkheid en oneerlijkheid? Ach, hij is altijd zoo goed voor je geweest, en nu vergeet je geheel de liefde en hoogachting die je hem schuldig bent!”

Dat was de eerste maal in haar leven, dat lady Karoline Mildred een verwijt maakte, en haar stem beefde van opwinding.

„Je moet haar niet berispen, Carry,” zeide sir George zacht. „Mildred heeft gelijk, zij spreekt de volle waarheid. Ik zie nu zelf in, dat mijn plan niet eerlijk is.”

Maar lady Karoline was niet zoo spoedig gekalmeerd. „Jou ondankebaar meisje,” ging zij voort, zonder eenige aandacht te schenken aan de woorden van haar echtgenoot, „hoe durf jij in deze zaak nog mee te praten? Jij had ons kunnen redden, en je hebt het niet gewild...”

„Stil Carry,” viel sir George haar in de rede. „Dit punt is tusschen ons reeds lang afgedaan. Ik heb daarover den laatsten tijd nog eens nagedacht, en ben tot de overtuiging gekomen, dat Mildred in het geheel niet verplicht was, haar leven op te offeren voor haar familie. Misschien zullen wij hier of daar in een kleine Fransche plaats ons leven in zeer eenvoudige omstandigheden kunnen voortzetten. Als ik echter toch op mijn ouden dag nog naar den bedelstaf moet grijpen, dan hoe eer hoe liever.” Zijn hoofd zonk op de borst en hij steunde luid.

„Ach lieve George, verlies den moed toch niet!” riep lady Karoline uit. Zij sloeg beide armen om zijn hals, legde haar hoofd tegen zijn schouder en brak in tranen uit.

Een nameloos leed doortrilde Mildred's hart; de woorden van haar moeder hadden haar vreeselijk pijn gedaan. Was zij werkelijk de oorzaak van al die zorgen? Was het haar schuld, dat haar ouders op hun levensavond nog met

geldelijke moeilijkheden te kampen hadden? **No. 13**

„Mama, mama,” riep Mildred, „schrei toch niet zoo! Ik zal alles doen wat u wilt, als u maar niet weent!” Zij drukte haar lippen op de hand van haar moeder en snelde, plotseling een besluit nemend, het vertrek uit. Zij vloog meer dan zij liep, de trappen af en gunde zich den tijd niet om na te denken over hetgeen zij wilde doen.

Eenige oogenblikken later trad zij 't vertrek binnen, waar lord Lyndon bij den schoorsteenmantel stond. Zijgend reikte zij hem de hand; daarna ging zij naar het venster en drukte haar gloeiend voorhoofd tegen de koele ruit.

Lord Lyndon bewaarde na de gewone begroeting eveneens het stilzwijgen. Uit haar opgewonden houding begreep hij wel, dat er iets bijzonders, en wel van onaangenamen aard moest zijn gebeurd, en hij wachtte daarom geduldig, totdat zij zelf hem in het vertrouwen zou nemen.

Eindelijk begon Mildred met zachte, bijna toonlooze stem, terwijl zij hem nog steeds den rug toekeerde: „Wilt u mij een groot genoegen doen?”

„Stellig, en heel graag!” antwoordde hij vriendelijk. „Waarom vraagt u dat? Ik behoef u toch wel niet te zeggen, dat ik alles wat in mijn vermogen is, van harte gaarne voor u wil doen?”

„O stil toch! U moet niets beloven, voordat u weet, wat ik vragen wil! Het is iets heel buitengewoons, en ik twijfel er aan, of u het wel zult kunnen doen. Als u het niet zoudt kunnen of willen doen, dan zou ik het u in het minst niet kwalijk nemen.”

„Zegt u mij maar wat het is,” verzocht hij.

Mildred trachtte te spreken, maar haar tong weigerde den dienst. Nog nooit had zij zich zóó ellendig gevoeld als op dat oogenblik. Welk een afschuwelijke vernedering voor haar, te erger, wijl trots haar grootste gebrek was! Nog jaren later had zij bij de herinnering aan dat uur het gevoel, alsof haar hart door ijzeren vingers werd saamgeknepen.

Eindelijk slaagde zij er met de grootste moeite in, te vragen: „Kunt u mij voor onbepaalde tijd vijftienduizend pond leenen?”

Toen haar lippen het vreeselijk verzoek, dat haar zulk een geweldigen strijd had gekost, eindelijk hadden uitgesproken, werd zij plotseling kalmer en in bijna onverschillige houding wachtte zij het antwoord af, waarvan zooveel afhing voor haar.

Haar vraag had den jongen man zóózeer verrast, dat hij niet dadelijk kon antwoorden. Slechts weinig menschen zijn trouwens in staat, een dergelijk bedrag — ongeveer honderdtachtig duizend gulden — op elk gewenscht oogenblik ter beschikking te stellen! Daardoor aarzelde hij eenige seconden, vooraleer hij vroeg:

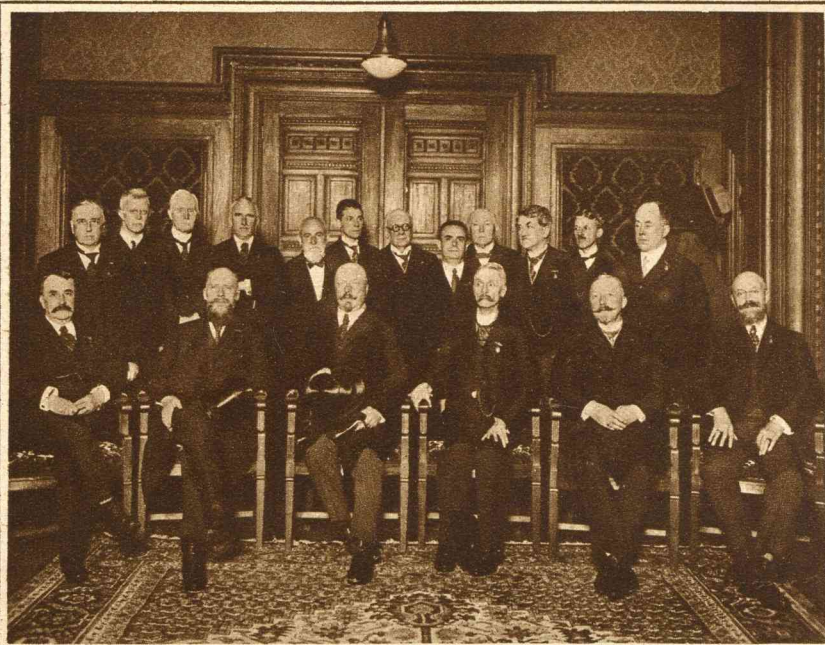
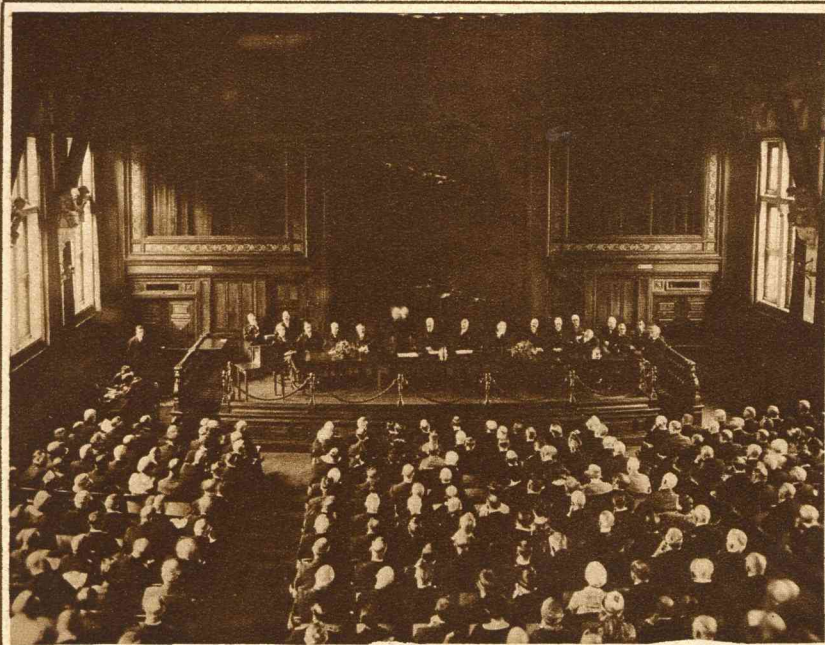
„Wanneer moet ik u het geld brengen? Of wilt u dat het op een bepaalde plaats wordt gestort, bij een bank bijvoorbeeld?”

„Wilt u mij werkelijk zooveel geld geven?” riep Mildred verrast uit, snel op hem toetredend. „Is u dat ernst? En weet u wel zeker, dat u het kunt missen? Vergeet niet, welk een groot bedrag het is, en welk een geringe kans er bestaat op terugbetaling! Overlegt u eerst nog eens goed!”

„Ik ben zeker van mijn zaak en belooft, uw wensch te zullen vervullen.”

„Maar hoe staat het dan met het onderpand?” vroeg Mildred. „Alles, wat zij vroeger wel eens over geldzaken had gehoord, ging haar op dat oogenblik door den geest.

„Laten we daarover maar niet spreken,” antwoordde Lyndon lachend. „De

In de aula van het Koloniaal Instituut te Amsterdam is het derde Internationaal Congres voor Reddingswezen en Eerste Hulp bij Ongelukken gehouden. Links een overzicht van de zaal tijdens het Congres; rechts: het bestuur: van links naar rechts: dr. N. M. Jos. Jitta, minister Slotemaker de Bruine, Prins Hendrik (eere-voorzitter), Luitenant-Generaal W. F. Pop (voorzitter), Burgemeester de Vlugt en dr. Mijnlief (alg. secretaris).

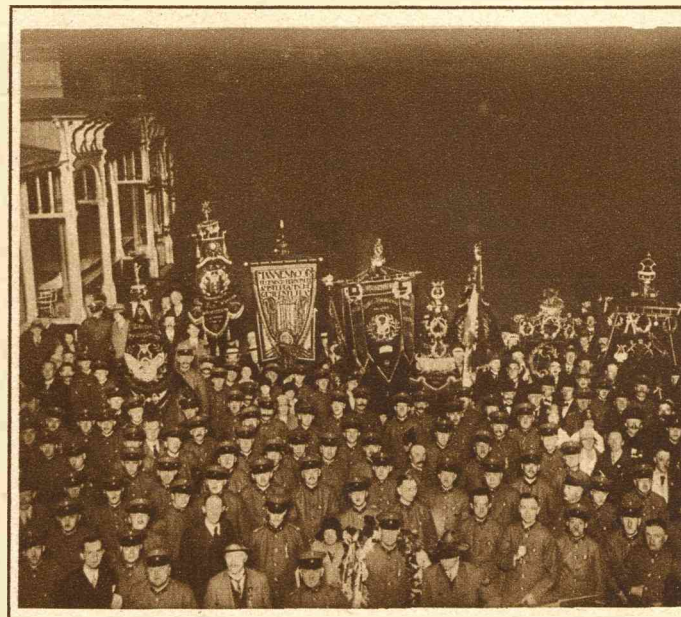
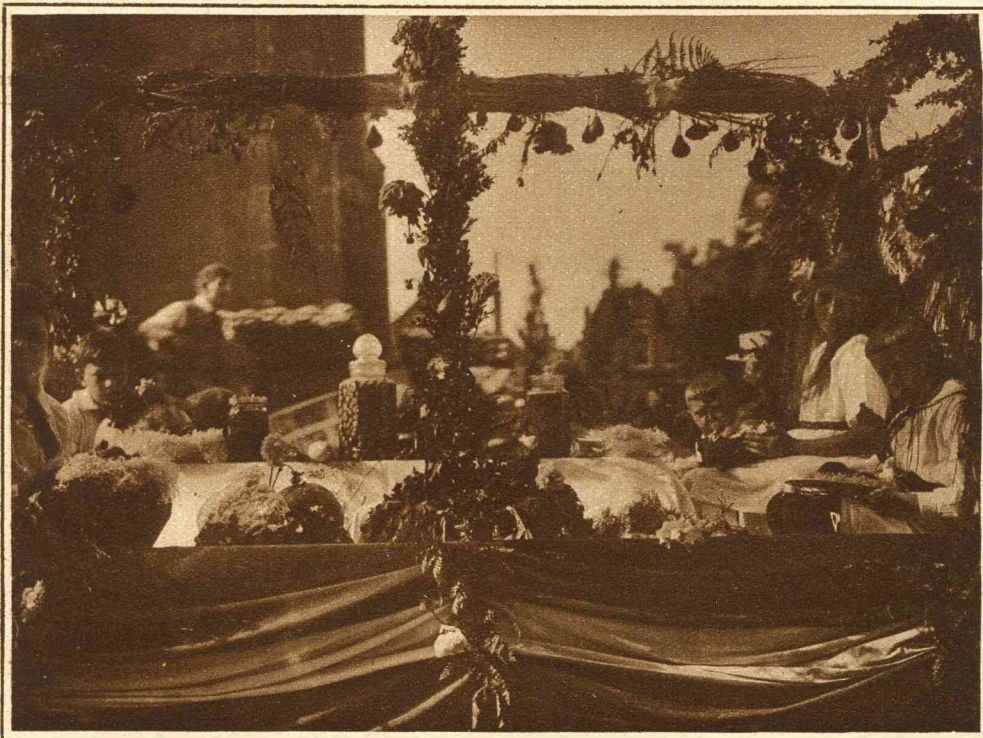
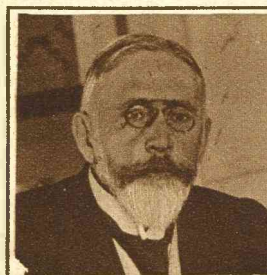
Voor het bloemencorso in den reclame-optocht te Schagen bestond groote belangstelling zoowel van deelnemers als publiek. Fraai versierde wagens van allerhande soort waren te bewonderen. De hulde aan de muziek bestond uit een wagen volgeladen met allerhande bloemen, en eenige muziekinstrumenten.

GEMENGD NIEUWS

Een rijdende gondel, is voor Holland iets nieuws.

Hiernaast rechts: Mr. dr. C. F. Schock, directeur der Surinaamsche Bank te Amsterdam, heeft den 4den September zijn zilveren jubileum als zoodanig gevierd.

Links: Een groentewagen, zooals men niet alle dagen ziet, en die daarom ook de aandacht trok. Rechts: Zaterdagavond is te Amsterdam aangekomen het muziekkorps van de Keulsche tram-beambten, waar zij door de Amsterdamsche Tramvereeniging Kunst en Broederschap werden ontvangen. In optocht trok men naar Artis, waar bovenstaande foto gemaakt werd.

zaak blijft natuurlijk geheel tusschen u en mij, nietwaar? En ik behoef u wel niet te zeggen, dat ik het volste vertrouwen in u stel en ervan overtuigd ben, dat u mij het geld zult teruggeven, indien en zoodra u daartoe in staat zult zijn."

Zijn goedhartigheid en onbeperkt vertrouwen ontroerden haar diep.

"Hoe zal ik u ooit kunnen danken?" riep zij met bevende stem uit.

"Geen dank, wat ik u bidden mag," zeide hij, zichtbaar onaangenaam getroffen, terwijl hij eenige stappen achteruit ging.

De eene minuut verliep na de andere, en alleen het zachte tikken van de pendule op den schoorsteenmantel verbrak de stilte. Met droomerigen blik staarde de jonge man in het vuur. Mildred dacht aan niets... zij was er zich alleen van bewust, dat vrijheid, liefde en geluk voor haar voor altijd verloren waren.

Plotseling vermande zij zich, en op Lyndon toetredend, legde zij haar hand op zijn arm. Haar hart bonsde heftig en al het bloed was uit haar gelaat geweken.

"Herinnert u zich nog, wat u mij twee weken geleden hebt gevraagd? Koestert u dienzelfden wensch thans nog? Als dat het geval is, dan zou ik u nu een ander antwoord kunnen geven."

"Twee weken geleden heb ik om uw hand gevraagd," antwoordde hij op gedwongen, onnatuurlijken toon.

"Toen heb ik „neen" gezegd," fluisterde zij. "Thans... thans zou ik „ja" zeggen." Luid steunend bedekte zij haar gelaat met beide handen.

"Maar ik heb u om dat antwoord niet gevraagd," merkte lord Lyndon op, met duidelijk hoorbare terughouding in zijn stem. Met al zijn wilskracht verzette hij zich tegen de in zijn hart opkomende hoop. "Wat denkt ge dan, Mildred, dat ik rechten op u zou kunnen doen gelden, alleen omdat ik in staat was, u te helpen? Daardoor begaat ge immers een groot onrecht jegens u zelf en jegens mij!"

"O, u zijt veel te goed voor mij!" verzekerde zij hem. "Maar ik weet dat u mij liefhebt, en daarom, als ge er tenminste nog prijs op stelt, dan word ik met vreugde uw echtgenoot."

"Mildred, wat zegt ge daar?" riep hij uit. In één oogenblik was geheel zijn zoo moeizaam bevochten terughouding verdwenen. "Weet ge wel, wat die ongetwijfeld ondoordacht gesproken woorden voor mij beteekenen? De hoop op een geheel leven van een geluk, waarvan ik de grootte wel nimmer zal kunnen beseffen! Wees voorzichtig, want ik zou u aan uw woord kunnen houden! Als ge mij dat — en ik moet dat wel gelooven — alleen gezegd hebt in een verkeerde opwelling van dankbaarheid en misschien medelijden, dan bezweer ik u: neem die woorden terug! En laten we dan tegenover elkaar blijven zooals het vroeger was."

"Luister nu eens naar mij," smeekte

Mildred, vastbesloten, thans over haar lot te beslissen. Zij stak hem beide handen toe, die hij greep en vasthield. "Als ik u nu beken, dat ik niet de alles-overtreffende liefde voor u koester, die sommige vrouwen voor hare mannen hebben, maar dat ik meer achting voor u heb dan voor alle andere mannen... wilt ge daarmee tevreden zijn? Wilt ge mij dan nemen zooals ik ben?"

"Neen, dat wil ik niet," antwoordde

hij op vasten toon. "Daarvoor heb ik u veel te lief! U moogt mij zulk een offer niet brengen. Denkt ge dan werkelijk dat ik zulk een zelfzuchtig mensch ben, lieve? Neen, ik geef er de voorkeur aan, te wachten totdat uwe gevoelens met uwe woorden overeenstemmen."

"Maar dan is het misschien te laat!

Neem mij nu maar liever," drong zij opgewonden aan. "Later zal het u misschien berouwen, dat ge het niet gedaan hebt."

"Als ik de zekerheid maar had, u gelukkig te kunnen maken," begon hij aarzelen.

"Ik zal stellig gelukkig zijn," viel zij hem op levendigen toon in de rede; maar terwijl zij nog sprak, kwamen de tranen haar in de oogen.

Na eenigen tijd herkreeg zij haar zelfbeheersching en zeide met een zwakke poging om te glimlachen — ofschoon dikke tranen nog aan haar oogwimpers beefden —: "Ik ben 'n beetje moe. U had mij ook wel te hulp mogen komen... het komt niet daaglijks voor, dat een huwelijksaanzoek door een dame wordt gedaan."

"Lieve... ik hoop... ik geloof... als ge van dezen stap maar nimmer spijt zult hebben," zeide hij, teeder haar hand streelend. "Mildred, als ik de zekerheid had, dat ge met mij gelukkig zult worden en die woorden van zooeven u nimmer zullen berouwen, dan zou ik gerust zijn."

"Ge kunt gerust zijn," antwoordde zij. Een wilde, ongekende smart doortilde echter haar hart, toen zij hem die verzekering gaf.

Hij trad dicht op haar toe en legde zijn arm om haar schouder. Zij kromp ineens. Nog eenige oogenblikken tevoren, toen hij zoo grootmoedig en edel tegenover haar had gehandeld, had zij gemeend, hem te kunnen liefhebben, maar nu zij zich ervan bewust werd, dat zij zich geheel en al aan hem had gegeven, voelde zij alleen maar een wild verlangen, weer vrij te zijn!

"Zal ik nu maar heengaan, Mildred?" vroeg hij, een bezorgden blik werpend op haar gezichtje, dat groote moeheid verried. "Ge ziet er zeer vermoeid uit, lieve. De zorgen voor anderen hebben je teveel aangegrepen."

Mildred zuchtte. "Ik ben wel erg moe," bekende zij, "maar niet daarvan. Ga nu maar weg en kom morgen om..."

"Twaalf uur," stelde hij haastig voor. Maar Mildred zeide: "Neen, om vier uur. Ik heb het den geheelen morgen zeer druk."

Ietwat ontstemd en teleurgesteld keek lord Lyndon haar aan. Moest die koele toon werkelijk liefde beteekenen? Welk verloofd meisje verlangt niet naar het bijzijn van haar geliefde? Dien indruk maakte Mildred echter in het geheel niet. Lyndon bemerkte niets van eenig verlangen, hem spoedig terug te zien, niets van ook maar de geringste droefheid, van hem te moeten scheiden, zij het ook slechts voor eenige uren... terwijl hij toch die droefheid wel bij zichzelf bespeurde! Had zij dan niet één vriendelijk woordje voor hem over?

"Nu goed, dan zal ik om vier uur komen. Wat denk je, Mildred, zal ik morgen dadelijk met je vader spreken, of wil je liever nog eenigen tijd hebben om nog eens goed over den stap na te denken?"

"Neen, spreek morgen maar met papa. En dan moet je ook probeeren, 'n beetje meer vertrouwen in mij te hebben dan je nu doet, en mij te gelooven, als ik zeg, hoe gelukkig ik ben, dat alles zoo gegaan is."

"Ik vertrouw je volkomen," verzekerde hij haar, "en ik ben er vast van overtuigd, dat er nog wel eens een dag zal komen, waarop je mij liefhebt zooals ik

jou bemin, al valt je dat nu misschien moeilijk. Tot morgen dan, lieve."

"Tot morgen," antwoordde zij.

Hij boog zich over haar heen en fluisterde: "Mag ik?" En eveneens fluisterend antwoordde zij: "Ja." Zijn lippen raakten heel even haar voorhoofd aan, maar geen liefelijk rood kleurde haar wangen bij die teedere aanraking, dit teeken van liefde. Zij liet die teederheidsbetooging toe als een gedeelte van den onzaligen last, dien zij op zich genomen had.

Nadat lord Lyndon heengegaan was, ging Mildred terug naar de kamer van haar moeder, waar zij haar ouders nog aantrof. Sir George stond voor het venster en liet den blik gaan over het met sneeuw bedekte landschap, lady Karoline zat op de sofa bij den haard. Zij scheen zich een weinig te willen warmen, maar was zoo in droevige gedachten verdiept, dat zij niet bemerkte, dat het vuur langzamerhand wegstierf en nog slechts enkele kolen tusschen de asch gloeiden. Alles in het vertrek maakte een ongezelligen, kouden indruk. Op het gelaat van Mildred's moeder waren nog de sporen van pas vergoten tranen zichtbaar, en juist op het oogenblik, toen Mildred den blik op haar liet rusten, rolde een dikke traan langzaam over haar wang.

"Och mama, schrei nu maar niet meer!" riep zij uit, plotseling uit de donkerte bij de deur op haar moeder toetredend. "Ik heb aan uw wensch voldaan en het geld gekregen."

Lady Karoline schrok, en sir George wendde zich haastig om. "Wat bedoel je daarmee, Mildred?" vroeg hij.

"Overmorgen ontvangt u vijftien duizend pond, papa. Ik... ik heb mij verloofd met lord Lyndon."

Haar moeder stond vlug op, terwijl een zegevierende uitdrukking op haar gelaat verscheen. Dat was een passende partij voor haar geliefde oudste dochter! Zij dacht bijna niet meer aan het zoozeer benodigde geld, maar veel meer aan het gelukkige feit, dat Mildred eindelijk een keuze had gedaan... en welk een verstandige keuze!

"O Mildred, is het werkelijk waar? Wat ben ik daar blij om; ik geloof stellig dat..."

Maar het pas-verloofde meisje hield beide handen op haar ooren en week achteruit. "Nu niet, nu niet!" riep zij op bijna rauwen toon uit. Hoe zou zij

het hebben kunnen verdragen, gelukwensen te moeten aanhooren met de in haar oogen meest onzalige gebeurtenis in haar geheele leven... naar vragen en vriendelijkheden te moeten luisteren, terwijl haar hart dreigde te breken door het felste leed? Werkelijk, een gelukwensch zou haar op dat oogenblik als snijdende hoon in de ooren klinken! Als waanzinnig snelde zij naar haar kamer, waar zij de grootst mogelijke moeite deed om eenigszins tot kalme te komen.

De in het vertrek achtergebleven echtelieden vroegen elkaar verbaasd af, op welke wijze die oplossing zoo plotseling was gekomen, en durfden bijna niet te gelooven, dat die welkome tijding werkelijk op waarheid berustte.

Aan het scherpziende moederoog was evenwel de uitdrukking van smart en wanhoop op Mildred's gelaat niet ontgaan, en zij volgde spoedig haar dochter naar haar kamer. In koortsachtige onrust liep het arme meisje daar heen en weer; toen lady Karoline binnentrad, bleef Mildred staan en zuchtte luid. Haar mama stak haar beide handen toe en vroeg met een uitdrukking van het teederste medelijden op het gelaat: "Mildred, m'n kind,

wat scheelt eraan? Zeg het mij maar gerust!"

Met den luiden uitroep: "O moeder!" liet het jonge meisje zich voor haar moeder op de knieën vallen en verborg luid snikkend het hoofd in haar schoot. Alles tevergeefs!

Den volgende dag werd op Kings Abbot een brief bezorgd, van den notaris van lady Eagleton, waarin deze mededeelde, dat de oude dame plotseling was overleden. Verder stond ook in dien brief, dat bij laatsten wil der overledene een bedrag van vijf en dertig duizend pond sterling moest worden uitbetaald aan haar inniggeliefde achternicht Mildred Trevanion!

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

Langzaam verliet de trein het station Clifton, en Denzil Younge bleef geheel alleen op het kleine perron achter. Een wagen stond voor den jongen man gereed, maar aangezien er geen andere passagiers waren dan hijzelf, gaf hij alleen zijn bagage aan den koetsier; hij wilde den weg naar Kings Abbot liever te voet afleggen.

Het was een prachtige winterdag, en met flinken, veerkrachtigen tred stapte de jonge man voort. De dorpskinderen staakten hun spel, toen zij hem zagen aankomen, snelden naar hem toe en staken de handjes naar hem uit. Verschillende van hen herkende hij, en zijn helderblauwe oogen glansden van genoegen bij de gedachte, hoe aangenaam het was, niet vergeten te zijn. Denzil bevond zich dien morgen in zeer opgewekte stemming, en geen wonder... want elke stap bracht hem dicht bij haar, die sedert zijn vertrek van Kings Abbot geen oogenblik uit zijn gedachten was geweest. De wereld scheen hem een paradijs te zijn, vrij van alle zorg en leed; zelfs de bladerlooze boomen, die hun kale takken wiegden in den lichten oostenwind, hadden voor hem een tot dusver ongekende aantrekkelijkheid. Hij bouwde luchtkasteelen en gaf zich over aan schoone dromen, zich niet bekommerend om den dag van morgen.

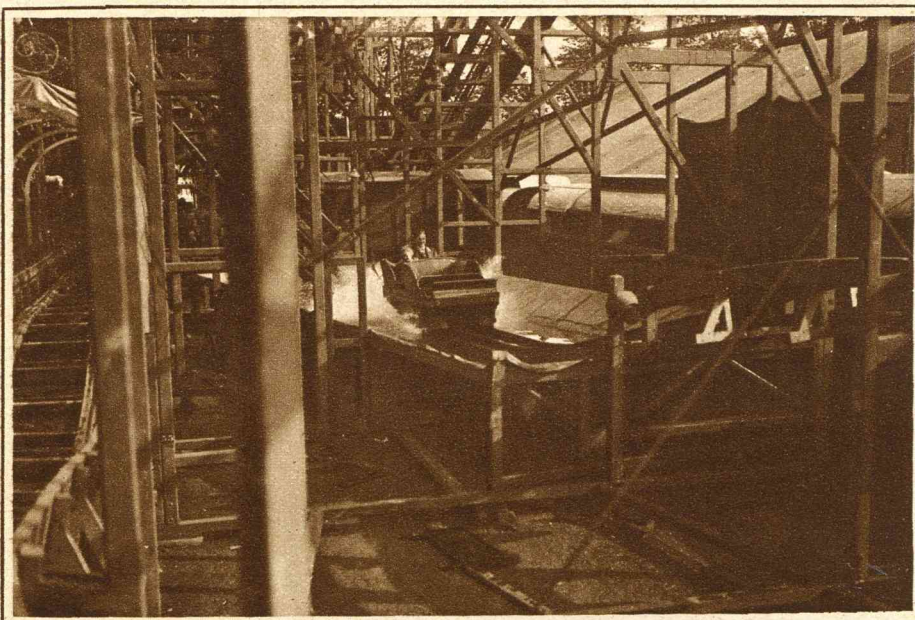
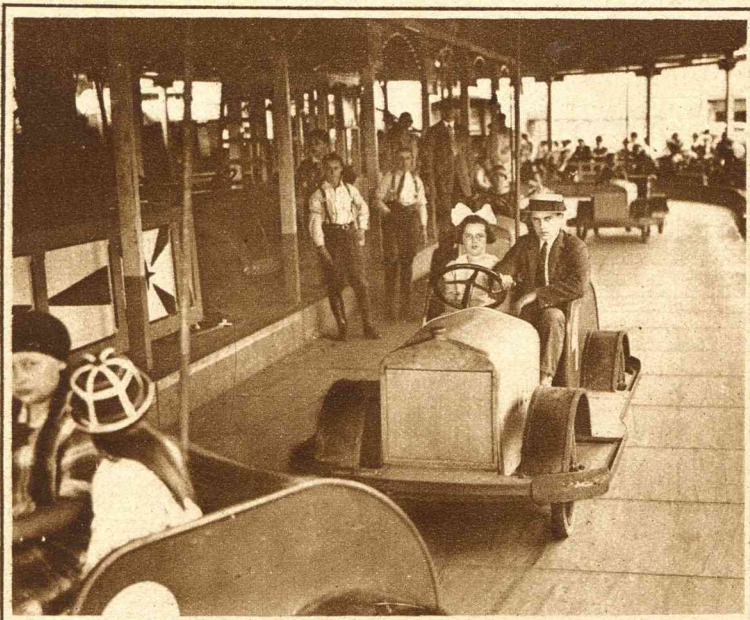
Toen hij voorbij het met klimop begroeide kerkje ging, viel het hem op, dat de zijdeur openstond. Misschien om toe te geven aan een onbestemd verlangen, den stoel terug te zien, waarin hij haar zoo dikwijls had zien zitten, trad hij binnen.

Nauwelijks echter had hij eenige schreden gedaan of hij bleef stilstaan. Ginds knielde Mildred, geheel alleen, met gevouwen handen en gebogen hoofd, voor de treden van het altaar. Men zou haar voor een marmeren beeld hebben kunnen aanzien, zoo onbewegelijk zat zij. De winterzon wierp haar matte stralen door een der gebrandschilderde ramen en speelde in bonte kleuren op haar blonde haren en met fluweel afgezette japon. Haar houding wees op aandachtig gebed... misschien ook wel op kommer en diepe droefheid. Hoe zou Denzil dat hebben kunnen uitmaken! Zij lag op haar knieën en scheen alles om zich heen te hebben vergeten.

Denzil stond daar als aan den grond genageld en zag, hoe haar blanke handen begonnen te beven en een diepe zucht aan haar borst ontsnapte. Hij ging snel naar buiten en zette peinzend zijn weg naar Kings Abbot voort. (Wordt voortgezet).

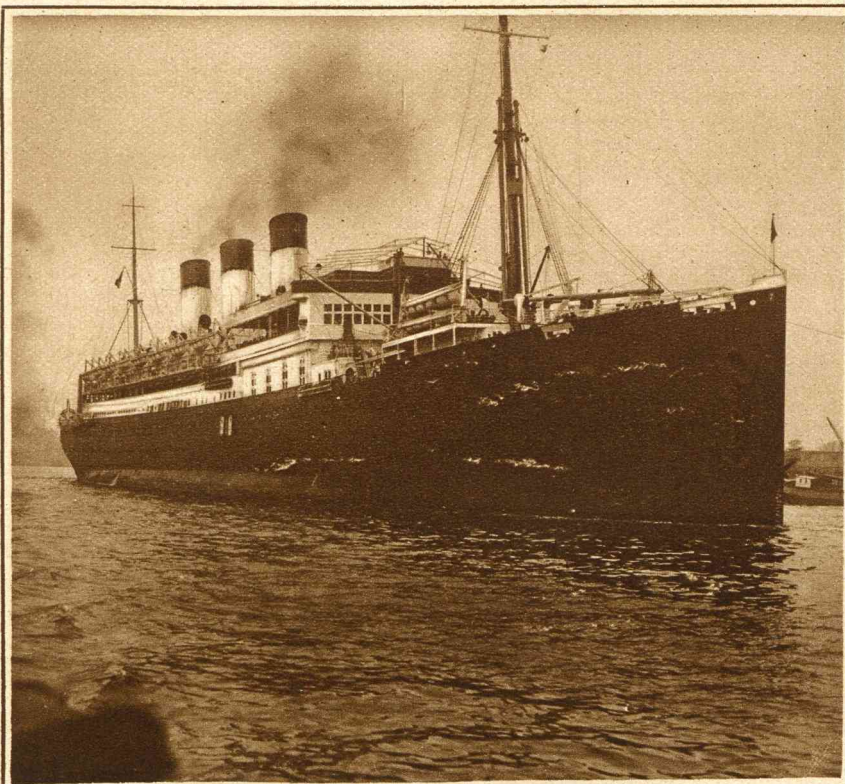
Een die om het water en het zand naar het strand gaat, wat lang niet van alle badgasten gezegd kan worden.

De 1926ste Zaaandamsche kermis behoort weer tot het verleden. Voor dit volksfeest bij uitnemendheid bestaat nog steeds een overgrootte belangstelling Tijdens een kermis voelt iedereen zich familie van elkaar en alles ademt vrolijkheid en plezier. Wij geven hierbij eenige aardige opnamen. Links: De „Brooklynbaan” was de nieuwste attractie. Ieder bestuurt zijn eigen auto, waar vooral de jongeren buitengewoon mee waren ingenomen. Rechts: De achtbaan heeft een netwerk van houten en binten. De passagiers gaan van hun hoogte op een gegeven oogenblik door het water. We zien hier juist een schuitje den plons doen.

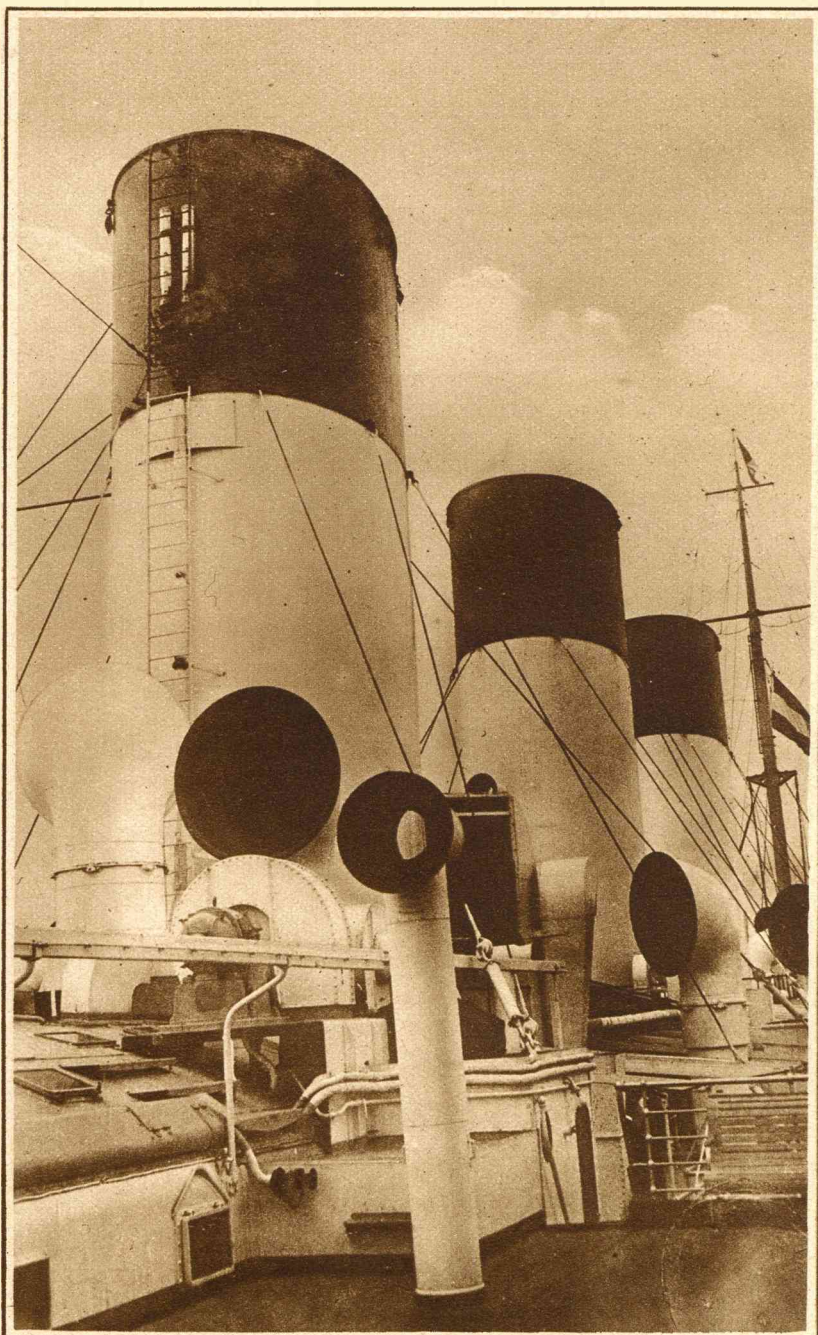

In stijl met het Raadhuis is op den O. Z. Voorburgwal een aardig urinoirtje geplaatst. Een beeld prijkt er bovenop als decoratie.

Het 194 Meter lange schip „Cap Polonio” is het grootste schip, dat ooit te Amsterdam is binnengelopen. Zonder hulp van sleepbooten heeft de loods De Bie uit Helder het schip in de sluizen van IJmuiden weten te krijgen. Tusschen de sluismuren en den scheepwand was slechts 2½ decimeter ruimte over. Hierboven links: een fraaie foto van het sierlijke toeristen-schip dat op zijn Europeesche reis Amsterdam het laatste bezocht. Als bijzonderheid diene nog, dat aan dek van het schip een prachtig overdekt zwembad is gebouwd. Rechts: De geweldige pijpenmassa, van nabij gezien, maakt een geweldigen indruk.

GEMENGD NIEUWS

Het interieur van de Hervormde kerk te Venhuizen. Boven, in het midden, een der heiligenbeelden, daar gebleven uit den tijd dat de kerk nog aan de Roomsch-Katholieken behoorde. Er staan 4 dergelijke beelden in deze Hervormde kerk.

Venhuizen en Hem

Door J. SCHUITMAKER Cz.

Venhuizen en Hem zijn, voor zoover mij bekend, altijd te zamen geweest. Ze behooren tot de oudste Westfriesche dorpen. Het zijn welvarende landbouwdorpen, die vroeger, evenals alle kleinere en grootere plaatsen in Hollands Noorderkwartier, ook in de zeevaart 'n belangrijke bron van bestaan vonden. Bij 't gehucht Tersluis, aan den zeedijk, was vroeger 'n haven, die, van sluizen voorzien, in verband stond met de Zuiderzee. (Tersluis beteekent: te der sluis — bij de sluis.) Reeds in 1387 hebben de Venhuizers en Hemmers van Graaf Albrecht het recht van vrije vischvangst gepacht. In 1413 werd Hem tot hoofdplaats verklaard en kreeg het stedelijke rechten. De inwoners kregen het poorterrecht en ze hadden hun eigen vroedschap. Poorten en muren hadden ze echter niet. Ze hadden in 1508 met Wijdenes twist over 't bezit van den weg van den Blokdijk tot den Meeweg. Het verschil werd bijgelegd door bemiddeling van de vroedschap van Enkhuizen.

Nog in den Franschen tijd bestond de schipperij, zooals blijkt uit den smokkelhandel met de Engelschen, die groote voordeelen opleverde, maar bij ontdekking zeer zwaar gestraft werd. Dat ondervond ook 'n boer, die in Tersluis wonend, voor den verboden handel uitstekend gelegenheid had. Hij had bovendien de diersteid, z'n paard te leeren, op de achterpooten te gaan staan, als hij „Oranje boven!” riep. In 1811 is hij 's nachts weggehaald en in Hoorn ter dood veroordeeld. Op z'n verzoek kreeg hij verlof om eerst tehuis afscheid van vrouw en kinderen te gaan nemen, op z'n eerewoord belovend, terug te komen. Als 'n tweede Albrecht Beiling heeft deze West-Fries, Davidson geheeten, ook werkelijk z'n woord gehouden en is hij met z'n eigen paard en sjees teruggereeden om zich aan te melden tot 't ondergaan van z'n straf. Na voor de laatste maal nog eens „Oranje boven!” te hebben geroepen, werd de brave boer doodgeschoten.

Meermalen toonden de Venhuizers en Hemmers, dat ze voor geen kleintje vervaard waren. In hun strijd tegen de Hollandsche graven moesten ze tenslotte met de andere West-Friezen 't onderspit delven in 1287, en in 1492 deden ze dapper mee in den kaas- en broodopstand tegen Maximiliaan van Oostenrijk. Ze werden verslagen en van degenen, die niet gedood waren in den woedenden strijd, moesten er 150 blootshoofden en barrevoets naar Haarlem loopen

en om genade smeeken. Ze moesten nu ontzettend zware lasten betalen en velen gingen zelfs hun bed verkoopen om den cijns te kunnen opbrengen.

Bij den opstand tegen Alva hebben de West-Friezen zich ook geducht gewerd en de schippers hielpen flink mee in 1573 bij 't verslaan van Bossu en 't vernielen van de Spaansche vloot op de Zuiderzee. In later tijd voeren velen van hen op de verschillende koopvaardijvloeten en voor de zeevaarders, die 't ongeluk hadden om in den strijd te worden gevangen genomen (vooral door de zeeroovers), hadden ze 'n onderling fonds, „de bootsgezellenbeurs”, dat moest dienen om de ongelukkige galeislaven vrij te koopen. Lang nadat uit Venhuizen en Hem geen schepen meer vertrokken, bestond dat fonds nog.

Het woord *Hem* beteekent woonplaats, evenals *heim* en *heem* en *um*, en *Venhuizen* duidt aan huizen in 't *ven*, d.i. veenachtig, moerassig land. (In Noord-Holland is nog 'n dorp, dat *Veenhuizen* heet en

evenzoo in Groningen en in Drente.) Bij de verbetering der bemaling en bedijking is het moerasland zeer verbeterd en in waarde toegenomen. Naast de veeteelt en boter- en kaasmakerij nam meer en meer de landbouw toe en in den laatsten tijd vooral de tuinbouw. Daardoor konden veel meer menschen hun bestaan vinden op den grond, en de algemeene welvaart nam zeer toe. Vóór 50 jaar vond men langs den weg, die de Buurt met Westerkerk verbindt (*het Kerkweg* genoemd) uitsluitend grasland. Thans vinden er 'n groot aantal tuinders 'n flink bestaan. Het zelfde is 't geval met den Lekerweg, waarvan de eene zijde tot Venhuizen en de andere tot Wijdenes behoort. Van veel betekenis is ook de ooftteelt en in den zomer en den herfst heerscht er aan 't veilinggebouw 'n groote drukte. Het wapen van de gemeente Venhuizen, 'n boom zonder bladeren en vruchten, „de dorreboom” is daarmee al heel weinig in overeenstemming.

In 1572 hebben de inwoners verschrikkelijk te lijden gehad van de Spaansche soldaten en ook van de Watergeuzen. De boer moet in oorlogstijden altijd het loodje leggen. Hun vee en hun paarden werden hun ontnomen, alles wat ze bezaten werd weggeroofd, hun huizen verbrand, vrouwen en meisjes onteerd; de helft van de bevolking kwam om. Lang heeft 't geduurd, eer ze weer tot eenige welvaart kwamen.

In de oude kerk te Venhuizen hangt 'n bord, waarop 'n vers is geschilderd:

„Doe wij zestien honderd schreven,
Zes en veertig daar beneven,
Vond men aan deez kerk een steen,
Waar zijn ouderdom uit scheen (999.)
Deese cijfers uitgehouwen,
Kon men aan dees kerk aanschouwen
't Geen naar ieders oogenmerk
D'ouderdom is van dees Kerck.”

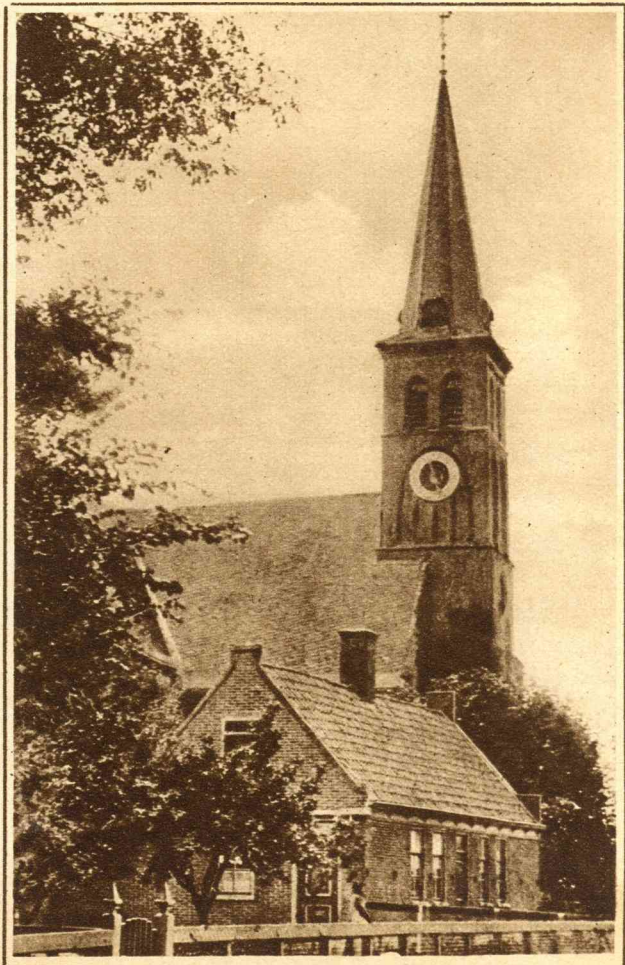
Uit 't inschrift op de klok blijkt echter, dat deze van 1500 is; dit latijnsche opschrift luidt vertaald: „O, Moeder Gods, gedenk mijner, o, Heilige, Eerbiedwaardige, bid voor ons. Gerhardus van Wou heeft me gemaakt. MCCCCC.”

In 1872 is 'n deel van 't gebouw gesloopt met den ouden toren, waarvoor 'n nieuwe in de plaats kwam. Vroeger was er 'n bord aanwezig, waarop stond: „In 1500 net Is deese Toorn gezet.”

Op een der balken, achter het orgel in de kerk, is gepenseeld:

„Godts Bidthuys is de Kerk, geen Koophuys moet het weesen
Geen Klapbaen laet het sijn, den Heere moet men vreesen.

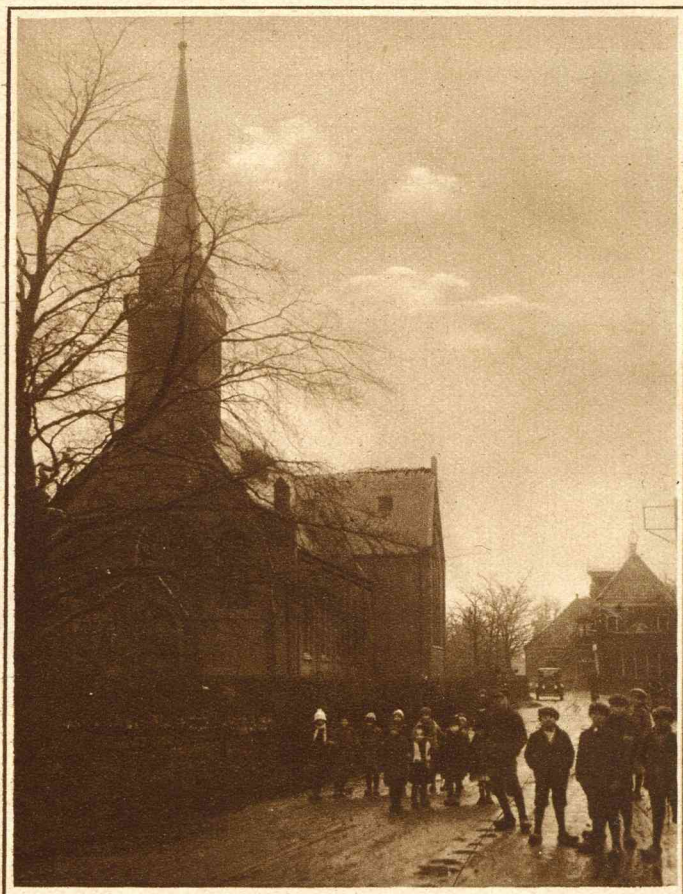
Met innerlijk ontsach, beseegelt nae sijn wet,
Aendaglich in 't gehoor en vierig int Gebedt,
Opdat het doenen mach ten Breijdel van het Leeven,
U naesten daer het dient, en Godt het sijn gegeven.”

Links: Foto van het koor met het preekgestoelte. Men lette op de ouderwetsche koperen olielampjes. Rechts: De kerk in 1999.

Het Raadhuis van Hem-Venhuizen.

De R.K. kerk met op den achtergrond het Raadhuis.

Een oud geveltje met den kerktoeren er achter.

Als 'n bijzonderheid, aan deze kerk verbonden, vindt men boven de pilaren 'n aantal heiligenbeelden, die aan den beeldenstorm schijnen ontkomen te zijn.

Ook de Hemmers hielden veel van rijmpjes, zooals trouwens al onze voorvaderen. Op de torenklok van Hem stond vroeger :

„Anna heet ik als
[te voeren.
Mijn geklanck had
[ik verlooren
Doen ik mee met
[groot geluyt.
Bromde Neerlands
[blijdschap uyt
Als haer zeevloot
[d'overhand
Had gehad van
[Engeland.”
Den 30 Juny 1666.

„Dat ik weer geef
[nieuw gheklanck
Weet ik d'Hemmer
[Heeren danck,
Enckhuysen ik als
[moeder ken,
Want ik dare ge-
[goten ben.”
„Op den 24 Aug.
anno 1666.”

De Hemmers hadden namelijk zoo hard de klok geluid in hun vreugde over de zege, behaald door De Ruyter in den vierdaagschen zeeslag, dat ze ervan was gebarsten.

Het ongeluk is toen in Enkhuizen hersteld.

In 1898 heeft 't hemelvuur den hoogen, fraaien toren in brand gestoken. De klok is naar beneden gevallen en in vele stukken, in 'n kist

gepakt, naar Midwolda gezonden en opnieuw gegoten. De Heer Kistemaker, Wethouder, maakte toen 't volgende rijm :

„Anna was mijn naam weleer
Toen velde mij de bliksem neer
Midwolda deed mij weer vergieten
Nu kan weer elk van mij genieten
En hooren, wie maar hooren wil :
De tijd staat nimmer, nimmer stil.”

De nieuwe toren is vrij wat lager dan de vorige. Het oude raadhuis is 'n fraai gebouw. Het is van 1632 ; het torentje, dat er op staat, is van 1764.

In Hem vindt men vele mooie boomgaarden, waarin in dezen tijd van den pluk heel wat drukte heerscht.

De Proefdruk

door DUWARTSO

„Sein die lui maar, dat we niet accepteren. Uit zoo'n c.i.f. prijs kunnen we nauwelijks de vrachtkosten bestrijden." Meneer Van Hoven had haast en besprak vlug met z'n secretaris de ingekomen post. Zijn dochter kon immers elk oogenblik komen. Ze zouden samen een week in Engadin doorbrengen. Judith had na veel moeite haar pa kunnen bewegen, na de groote wintercampagne wat te gaan rusten. En de sympathieke weduwnaar had zich vroolijk gemaakt over de bezorgdheid van z'n eenige dochter. Hij voelde echter wel, dat een kleine rustperiode in Zwitserland hem niet ongevallig was. „Maar niet langer dan een week, hoor!" gaf-ie eindelijk toe.

„Nu, Habermann, je bent natuurlijk dien tijd vrij, want je hebt ook hard gewerkt en rust verdiend." De humane patroon tastte reeds in z'n borstzak, maar liet de hand weer zakken. Men kon toch zoo'n net jongmensch geen bankbiljet in de hand stoppen, alsof het een fooi gold. „Laat je maar een extra maand salaris uitbetalen," verbeterde de correcte man.

„Dank u zeer, meneer, ik hoop, dat u zich wel zult amuseeren," boog de secretaris.

Trippelpasjes in de gang kondigden de komst van een dame aan. Na 'n zacht tikken op de deur trad Judith binnen. „Bent u klaar, pa, we moeten naar den trein."

„Ja, kind, ik kom. Nu, adieu Habermann, amuseer je."

„Dag meneer Habermann," zong Judith met haar lief stemgeluid, terwijl zij den secretaris haar smalle hand toestak. 't Maakte 'm altijd nerveus, als hij de hand van dit meisje be-roerde. Vreemd toch, steeds was-ie bang, dat hij haar vingertoppen zou grijpen of haar pols zou vatten. Het bepalen van den juiststen afstand maakte hem vooraf angstig, gaf iets lomps aan z'n wijze van begroeten. Bedeesd stamelde hij: „Dag juffrouw Van Hoven." Toen ze weg was, speet 't hem, niet meer gezegd te hebben.

Karl Habermann was het type van den „Streber". Zelfbewust en standvastig ging den weg, dien z'n eerezucht hem afgebakend had. Hij benutte rusteloos elke vrije minuut om te leeren, wat er te leeren was. Voor voeding en onderdak gaf-ie zoo weinig mogelijk uit, want in de maag kon niemand hem zien en bezoeken ontving hij nooit. Iedere maand kon hij dan ook aardig wat geld zenden naar zijn ouders in de Heimat. Vader had vroeger zelf een groote zaak gehad, maar was in den oorlog geruïneerd. Nadien was de geest van den eens zoo sterken man ernstig geschokt. De groote verantwoordelijkheid, welke daardoor op Karl rustte, had hem tot nu toe buiten het vroolijke leven gehouden. Studeeren moest-ie, vooruitkomen in de wereld.

In de eenvoudige, maar nette kamer zat hij ook dien avond weer te werken. Spaansch wou-ie leeren, de taal met 'n toekomst. Door protectie was-ie op 't groote handelshuis, hier in Rotterdam, terecht gekomen. Later hoopte hij naar Mexico of Zuid-Amerika te worden uitgezonden. *Que besa sus manos*, eindigde hij 'n handelsbrief in zijn cahier. Als Duitscher was-ie gewend aan beleefde brieven, maar dit vond hij toch altijd ridicuul. Stel je voor, denkbeeldig de hand te kussen van 'n zakenvriend. Als het haar hand nu nog eens was. Daar was-ie weer aan 't mediteren. Deed hij den laatsten tijd herhaaldelijk. .. Waren z'n leergierigheid en z'n lust tot reizen niet de gevolgen van z'n onuitgesproken verlangen?

Dan maar grammatica, besloot hij dan, correspondentie leidde te veel af. Eentonig dreunde hij op den *futuro* van *hablar*. *Hablaré, hablarás, habla...*

'n Kloppen op de deur zijner kamer stoorde hem. De vriendelijke, oude hospita schreed bijna geruischloos binnen. „Maar meneer, studeert u nu toch weer?" klonk zacht-verwijtend haar bezorgde stem. „'t Is zulk prachtig weer, waarom gaat u niet wat wandelen? Morgen bent u immers weer vrij."

„Ja mevrouw, maar 't leven is zoo kort en snel," verontschuldigde Karel zich zwak. En alsof hij deze woorden toch wel wat arrogant vond voor 'n nauwelijks vijftientig-jarig jongmensch, liet hij snel volgen: „Er valt nog zooveel te leeren, als men slagen wil. Maar u hebt gelijk, 'k zal wat gaan wandelen. 't Wordt toch niets vanavond, 'k heb niet veel lust."

Vrij spoedig deinde hij mee met de menschenzee in de drukke straten. In 'n groot café-restaurant dronk hij 'n kop koffie. 't Strijkje gaf vroolijke melodieën, de muziek inspireerde hem. 't Stond nu bij hem vast, hij zou 'r vragen. Maar hoe? Wat wist hij omtrent Judith's gevoelens voor den secre-

taris van haar vader? Immers niets. Dan kwam weer die vreeselijke twijfel. Reeds twee jaar kende hij haar nu, dikwijls kwam ze in 't privé-kantoor van haar vader, maar nooit had hij gelegenheid gehad, haar te spreken. En toch wou-ie weten, niet langer wenschte hij in het onzekere te verkeer. En als zij 'm afwees, wilde hij ook niet langer de ondergeschikte van haar vader zijn. Misschien zelfs zou deze 't hem hoogst kwalijk nemen. Hij, de zoon van 'n arm man.

Maar kon hij haar niet op 'n eigenaardige manier van z'n liefde op de hoogte brengen?.... Zoo, dat haar 't „neen" zoo gemakkelijk mogelijk gemaakt werd. Een smeekende brief moest het niet zijn, dat vond-ie banaal. Plotseling rijpte 'n origineele gedachte in z'n brein....

Toen Judith van haar vacantiereis terug was, vond ze bij de post een couvert met 'n bekend handschrift. Na opening ontdekte ze 'n kleine enveloppe, welke blijkbaar een visitekaartje bevatte. „Drukproef" stond op de enveloppe. Wat idioot! Ze had toch geen kaartjes besteld? Toch eens kijken! „Judith Van Hoven" las ze. O, er was nog 'n stukje carton. Zeker met nog sierlijker letter,

Zij die besproken worden!

Prof. dr. B. BROUWER

Prof Brouwer dreigt voor de Amsterdamsche hoogeschool verloren te gaan, wat een zwaar verlies zal zijn. Toch moet het ook weer als een eer voor deze universiteit worden beschouwd, dat van alle professoren ter wereld juist prof. Brouwer gekozen is als de man om een nieuwen leerstoel in Amerika te bezetten. De John Hopkins University te Baltimore is n.l. van plan, een leerstoel en daaraan verbonden departement voor de studie van zenuwziekten te stichten. In verband daarmee nu is prof. dr. B. Brouwer, hoogleeraar aan de Amsterdamsche Hoogeschool, uitgenoodigd deze kliniek te leiden en haar volgens zijn eigen denkbeelden te organiseren. De Amsterdamsche neuroloog zal zich dan in Baltimore moeten vestigen en ook de medische staf voor de nieuwe stichting moeten aanstellen.

dacht ze.... Wat was dat?.... „Karl Habermann" beefde het van haar lippen. Hè, daar schrok ze toch van. Nu zag ze ook, dat het adres door hem geschreven was. Zou Pa....? Hij sprak zoo opvallend veel over de capaciteiten van z'n secretaris. Wilde hem later zelfs in de zaak opnemen. Maar nee, Pa zou nooit zò op 'n marriage de raison aandringen. Toch leuk, net iets voor Karl. Wilde haar niet met 'n mondeling aanbod lastig vallen en 'n afwijzing gemakkelijk. Ze deed de kaartjes weer in de enveloppe en ging er mee naar haar vader. Voor hem had ze immers niets te verbergen.

„Drukproef! Eigenlijk 'n Germanisme," lachte de oude heer met z'n fijn taalgevoel. „'k Zie trouwens aan het schrift, dat het van Habermann is." Toen las hij de beide namen hardop. „Ha, 'k begrijp het.... aardige trouvaille. Wat is hierop je antwoord, m'n dochter. Je weet, hoe ik over hem denk. Hij is wat.... hm, wat zal ik zeggen, wat *shy*, hè. Maar ik wil je bij je keuze volstrekt niet beïn-

vloeden, dat weet je," haastte meneer Van Hoven zich eraan toe te voegen, want hij ging wel wat ver. „Ja, Pa, dat weet ik. Dit had ik toch niet van hem gedacht. 'k Heb toch nooit iets laten merken," overdacht ze luide.

„Dat is het juist, wat hem tot deze wanhoopsdaad heeft gebracht. Je ziet het, kind, liefde maakt vindingrijk," grapte haar vader.

„Maar 't is zoo onverwacht. 'k Zal er toch eerst wel eens over mogen denken," besloot Judith.

Eenige maanden later kon de gelukkige Karl de kaartjes aan de drukkerij terugzenden met de mededeeling „afdrucken 50 exemplaren". Op haar kaartje waren bijzonderheden omtrent tijd en plaats eener verlovingsreceptie aangebracht.

De List

door COUQUEMONT

Sidi-Ben-Mulay-Mohammed-Abdullah oefende het eenzaam beroep uit van slaapmutsenkoopman. Dies gebeurde het dat hij in deze functie een zakenreis moest maken naar een bevriend collega, waarmede eenige dagen gemoeid zouden zijn.

Een lastdier bezat hij niet want door een nijpend gebrek aan contanten werkte hij slechts „en detail." Er zat dus niets anders op dan zijn luie beenen op te nemen. Niettemin toog hij welgemoed op weg, gewapend met een reiszak, waarin voor een paar dagen proviand geborgen was, als daar zijn: vijgen, dadel en bananen om zijn onverzadiglijken honger te stillen, mitsgaders de noodige citroenen om zijn dikwijls onleschbaren dorst te verdrijven. Tevens was hij voorzien van een flinke partij monsters van de artikelen waarin hij handel dreef, n.l. slaapmutsen.

Na behoudens eenige rusttijden den ganschen dag voortgelopen te hebben, ontwaarde Sidi-Ben-Mulay-Mohammed-Abdullah tot zijn grooten schrik dat hij in een onherbergzaam gedeelte gekomen was. Hij was een weinig verdwaald geraakt, zoodat hij begon te vreezen geen onderdak meer te kunnen vinden. Gelukkig bevond hij zich niet ver van een bosch en hij besloot daarin een geschikt plekje op te zoeken om te gaan slapen.

Na lang zoeken had hij iets naar zijn zin gevonden, nuttigde een gedeelte van zijn proviand, bad, als een rechtgeaard Arabier betaamt, een stukje uit den Koran, boog daarna eenige malen naar de richting waar de zon onderging, haalde een slaapmuts uit zijn voorraad te voorschijn en zette dien op. Niet lang duurde het of Sidi-Ben-Mulay-Mohammed-Abdullah sliep den slaap des rechtvaardigen!

Nu wilde het toeval dat er in dit bosch veel apen huisden en daar het nog niet donker was toen onze koopman zich te slapen legde, hadden een groot aantal van deze schrandere dieren met veel belangstelling zijn handelingen gadegeslagen.

Zoodra een luid gesnurk bewees dat Sidi-Ben-Mulay-Mohammed-Abdullah was ingeslapen waagde een der stoutmoedigsten zich uit zijn hooge verblijfplaats naar beneden, kaapte een slaapmuts uit den voorraad zette dien op en hernam zijn plaats tusschen de takken, welk voorbeeld daarna spoedig werd gevolgd door zijn makkers.

Onderwijl sliep de arme Sidi een gerusten slaap, droomde van mooie Arabische meisjes met amandel-vormige oogen, die den dauw van zijn lippen kwamen kussen, en vermoedde weinig, hoe ermet zijn koopwaar huisgehouden werd.

Den volgende morgen ontwaakte hij reeds vroeg, wreef zich de oogen uit, keek eens rond en ontdekte spoedig tot zijn groote ontsteltenis den snooden diefstal, niet wetende, dat de dieven zoo dicht in zijn nabijheid waren.

Hoog in de boomen zag hij ze vervolgens zitten, ieder met een slaapmuts op den kop en een breeden grijs om de lippen. Het leek wel of ze hem nog uitlachten bovendien!

Hoewel Sidi-Ben-Mulay-Mohammed-Abdullah eerst woedend was, zag hij dra het nuttelooze hiervan in en krabde zich, steeds naar de dieven kijkend, mistroostig achter het oor.

En ziet, de apen, gewend alles na te doen, zaten zich ook allen achter de ooren te krabben.

Dit bracht Sidi-Ben-Mulay-Mohammed-Abdullah op een idee!

Met een breed gebaar greep hij naar zijn eigen slaapmuts, tilde die eerst hoog boven zijn hoofd op en smet haar daarna met kracht op den grond.

Deze krijgslist had succes.

Ook de apen grepen naar hun respectieve mutsen, hieven ze hoog boven hun koppen en wierpen ze daarna op den grond, waar hun rechtmatige eigenaar ze fluks bij elkaar raapte en inpakte. Allah verheugd dankend voor de ingeving, vervolgde hij zijn reis.

Een onzer correspondenten maakte eenigen tijd geleden voor wetenschappelijke doeleinden een reis naar Finland en merkte tijdens een bezoek aan het museum te Helsingfors boven-

Markt in Nizza

staand schilderstuk op, dat onze lezers zeer zeker zal interesseeren. De maker van dit kunstwerk, A. Uotila, studeerde eenige jaren in Parijs; hij stierf in Ajaccio op Corsica in 1886.

ONZE BUITENLAND-SERIE. — Genève. De Pont des Bergues en het door boomen overschaduwde Rousseau-eiland, met het standbeeld van Rousseau. Van hier heeft men een prachtig uitzicht op het meer van Genève, de oevers en het gebergte.

De Erfenis van den Millionnaire

Vrij naar het Engelsch van CHARLES GARVICE

HET VERHAAL TOT NU TOE.

De heer B. Chalfont is een der rijkste en geëerdste zakenmannen van Londen. Op zekeren dag noodigt hij een zekeren Jack Chalfonte, een bijna-naamgenoot van hem, uit, bij hem in dienst te komen als secretaris, waarvoor hij hem een rijke positie aanbiedt. Hij behandelt hem geheel als zijn zoon en is van plan hem tot zijn erfgenaam te maken. Norton, een vroegere goudgraver uit Australië herkent in hem den man, die hem jaren geleden heeft bestolen van het gevonden goud en eischt van hem dat hij zijn dochter tot zijn erfgenaam maakt, wat Chalfont uit vrees dat zijn vroeger leven bekend zal worden, doet. Den volgende morgen wordt Chalfont dood gevonden en zijn dochter Nora wordt erfgenaam. Chalfonte komt bij haar als rentmeester. In een der huisjes op het landgoed woont Maud Delman met haar moeder. Jack ontmoet het meisje en die vraagt hem of hij haar wil helpen om aan het tooneel te komen, wat Jack belooft. Als zij afscheid neemt van Jack komt juist Nora in haar rijtuig voorbij en ziet hen vertrouwelijk met elkaar spreken. Onderweg breekt er iets aan haar rijtuig en Lord Ferndale, die met z'n gebrekkige zuster, lady Blanche, hen op den weg ziet staan, neemt haar en haar chaperone mevrouw Feltham mee naar zijn kasteel Bentham Abbey, waar zij vriendelijk worden ontvangen en Nora een uitstekenden indruk maakt, vooral op de zuster, die als zij vertrokken zijn, haar broer, die wel edelman, maar zeer arm is, suggereert Nora ten huwelijk te vragen om met haar geld zijn naam meer luister te kunnen bijzetten. Lord Ferndale antwoordt echter met een: „Ik trouw nooit!” Chalfonte weet Maud inderdaad een plaats aan het tooneel te bezorgen en voor zij daar heen gaat draagt zij in het bosch hem iets voor. Hij luistert in bewondering en om haar dankbaarheid te toonen, kust zij hem op de hand. Als hij weg is, ontmoet Maud een ouden vriend Stephen Fleming, die haar en Jack bespionneerd heeft, en haar zijn liefde voor

haar bekend. Zij wijst hem echter botweg af. Hij werpt haar dan voor de voeten, dat ze Jack probeert het hof te maken, waarna hij zich verwijderd. — Jack ontmoet Nora in de hall. Ze gaan samen naar de stallen, want Nora zal gaan paardrijden. Hij laat dan zijn groote bezorgdheid voor haar blijken en wanneer hij haar bij haar terugkomst als zij uit het zadel springt, in zijn armen opvangt, snelt zij naar haar kamer en begrijpt wat Jack voor haar betekent, ze wil hem echter vooral niets laten blijken. Ook Jack besluit zich in te houden en zijn liefde niet te verraden. Op een ritje met lord Ferndale en diens zuster ontmoet Nora Jack met Maud Delman. Nora denkt dat Jack op Maud verliefd is. Jack denkt hetzelfde van Nora ten opzichte van Lord Ferndale, waardoor tusschen het tweetal een koele houding ontstaat. Jack woont het eerste optreden van Maud, die den tooneelnaam Grace Lawles heeft aangenomen, bij en gaat na afloop der voorstelling met haar souperen. In het restaurant ziet ook Lord Ferndale hen.

Eenigen tijd later houdt Fleming Jack aan en verwijt hem, dat hij Maud Delman heeft geschaakt en wil haar adres hebben, wat Jack weigert, waarna een worsteling volgt, die Jack wint. Uit wraak maakt Fleming Jack bij Miss Norton verdacht, door te vertellen dat hij Maud Delman in Londen verborgen houdt. Nora gelooft dit aanvankelijk, doch als Fleming den anderen morgen wegens dronkenschap wordt opgepikt, begint ze te twifelen, vooral ook wijl Mevrouw Feltham met grooten lof over Jack spreekt. Als Nora echter weer bij de Ferndales op bezoek gaat, vertelt lady Blanche van haar broers bezoek aan het Carlton restaurant in Londen en vertelt tevens van het meisje dat bij hem was. Nora denkt dat Chalfonte haar niet bemint en als Ferndale haar een huwelijksaanzoek doet, neemt zij dat aan. Als Jack dat vernemen, gaat hij weg en laat de boodschap achter, dat hij ergens anders een betrekking heeft gevonden, wat echter nog niet het geval is. Maud Delman komt

dan van hem afscheid nemen en bekend hem bij die gelegenheid haar liefde voor hem, die hij, verliefd op Nora, niet kan beantwoorden. Om in zijn onderhoud te kunnen voorzien, wordt Jack, onder den naam Bill Jones kadewerker op het eiland Wenfleet. Hij sluit vriendschap met het 8-jarig dochtertje Molly van den opzichter Ryan. Op zekeren dag komt Fleming op het eiland, die hem herkent en hem met een hevigen slag op het hoofd bewusteloos slaat. Nora denkt steeds aan Jack en wordt telkens door allerlei kleinigheden aan hem herinnerd; eens vroeg o.a. de oude Fleming haar of zij eens wilde laten onderzoeken waar zijn zoon zat, die verliefd was op Maud Delman, die haar door een ander was weggekaapt. . . . Nora belooft dit. Bij een onderhoud met Ferndale bekend deze haar, dat hij in zijn jeugd in het geheim getrouwd is met een burgermeisje, dat het huwelijk een mislukking was en dat zijn vrouw een paar weken geleden in een krankzinnigen-gesticht was gestorven, daarom was hij eerst onlangs met zijn huwelijksaanzoek gekomen. Liefde had Nora nooit voor hem gevoeld; nu verdween ook haar achting. Kort daarna wordt brand ontdekt: een paneel achter de brandkast heeft vlam gevat en toen de brandkast was weggenomen, vond Nora daarachter een met stof bedekt papier: het testament, waarbij de heer Chalfont zijn heele vermogen aan Jack naliet. Nora voelt zich door die ontdekking feitelijk verlicht; nu kan zij Ferndale verklaren, dat zij hem niet lief heeft — het geld niet meer heeft om Bentham Abbey te laten restaureren, zooals zij hem beloofd had. Het is nu maar de vraag, welk der beide testamenten het laatste is geteekend. Nora kan dit niet schelen, zij wil afstand doen ten behoeve van Jack, maar notaris Horton onderzoekt eerst en de getuigen, die beide testamenten ondertekenden, verklaren dat van Jack het laatste geteekend te hebben. Onmiddellijk wil Nora Jack laten waarschuwen — maar waar hem te vinden?

Als antwoord overhandigde Nora hem met een glimlach een kop thee; zij toonde zich zoo opgewekt vroolijk zelfs, dat Horton dreigde, opnieuw boos te zullen worden en daarom maar spoedig heenging. Toen hij weg was, wendde mevrouw Feltham zich tot Nora; opwinding en verwarring stonden nog steeds op haar gelaat te lezen.

„Ik ben nog zoo in de war, dat ik mijn gedachten bijna niet kan ordenen,” zeide zij bevend, de hand aan haar voorhoofd brengend. „Is het werkelijk waar, geen verbeelding, dat ge nu geen cent meer bezit?”

„Geen enkelen cent,” bevestigde Nora. „Is er onder uwe aristocratische vrienden misschien iemand, die een gezelschapsjuffrouw kan gebruiken, een kinderjuffrouw of iets dergelijks?”

„Praat nu geen onzin, Nora,” verzocht mevrouw Feltham haar, terwijl de tranen haar in de oogen kwamen. „Ge weet toch wel dat alles wat ik heb evengoed uw eigendom is! Ik bezit wel niet zoo véél, maar toch wel genoeg voor twee vrouwen om er bescheiden van te kunnen leven. Wij zullen een eenvoudige woning huren. Bovendien, je denkt toch zeker niet dat Jack...” Zij aarzelde.

Nora's hand omklemdde de leuning van den stoel, en haar gezichtje werd donkerrood, terwijl haar oogen begonnen te fonkelen.

„Wat wilde u zeggen?” vroeg zij bijna kortaf. „Het is beter, daarover te zwijgen! Ik begrijp natuurlijk uw bedoeling wel, maar denkt u, dat... Bovendien,” viel zij zichzelf in de rede, „u vergeet dat de heer Chalfonte bijna toornig het aanbod heeft afgeslagen, dat u hem nu aan mij wilt laten doen! Ik ben even trotsch als hij!”

„O, vergeef mij, lieve!” fluisterde mevrouw Feltham, verschrikt door Nora's heftigheid. „Wij

zullen er niet meer over spreken. Laten we dan nu maar een plan maken voor de naaste toekomst. Kent ge die flat-woningen met uitzicht op de rivier bij Battersea? Ik heb daar altijd gaarne willen wonen, maar natuurlijk niet alléén. Nu ik jou heb echter...”

„Voor 'n poosje tenminste,” vulde Nora aan. „Wij zullen samen gezellig wonen, als twee gelukkige oude vrijsters, met een kat en een kanariëvogel.”

Mevrouw Feltham drukte haar teeder de hand. „Jij zult heusch geen oude vrijster worden, lieve,” stelde zij Nora gerust.

„Dat denkt u misschien,” zeide Nora, plotseling ernstig. „Maar wat ik zoeven over lord Ferndale zeide, is meenens! Niet alleen om het verlies van mijn vermogen, maar ook...” Zij zweeg een oogenblik, wendde toen haar hoofd om en keek mevrouw Feltham met vasten blik aan. „Mabel, mijn verlovings met den lord is een vergissing geweest. Ik heb er tevoren niet goed over nagedacht, en eerst later ben ik tot het besef gekomen, dat ik hem niet liefheb. Vroeg of laat zou ik hem toch hebben moeten zeggen, dat ik niet met hem kon trouwen. Laten we een wandeling gaan maken in het park; dat zullen wij niet dikwijls meer kunnen doen.”

In den toon waarop zij die opmerking maakte, klonk een opgewektheid die niets geveinsds had.

Toen lord Ferndale den volgende morgen naar de Hall kwam, wachtte Nora op hem in de bibliotheek. Hij zag aan haar gelaat onmiddellijk, dat er iets bijzonders was gebeurd.

„Is er iets aan de hand?” vroeg hij, op haar toetredend, terwijl hij haar de hand reikte. Zijn gelaat werd bleek, toen hij bemerkte, dat de druk van zijn hand niet werd beantwoord.

„Ja,” zeide zij op een toon van innig medelijden, van spijt en droefheid. „Ik heb een testament gevon-

den, waarin wijlen de heer Chalfont zijn geheele vermogen nalaaft aan den heer Jack Chalfonte.”

„Een trek van verbazing verscheen op zijn gelaat, terwijl hij de donkere wenkbrauwen fronste, maar hij bleef haar met dien vragenden blik aanzien, die een tweeden en zwaarder slag verwacht.

„Dat is slecht nieuws voor u,” zeide hij. „Maar ik zie aan uw gezicht, dat ge mij nog meer te zeggen hebt.”

Zij wendde het hoofd een oogenblik af en zeide: „Ja. Ik wil onze verloving verbreken, lord Ferndale.”

Gedurende bijna een volle minuut bewaarde hij het stilzwijgen; hij bleef haar onafgebroken aanzien en zeide tenslotte met een stem waaraan hij tevergeefs trachtte de noodige vastheid te geven:

„Omdat Chalfont's vermogen voor u verloren is? Ge weet toch wel, dat dit voor mij geen verschil maakt, al spijt het mij natuurlijk wel, voor u en voor mijzelf. Wij zouden arm geweest zijn, maar... Wilt ge mij zeggen of ik verder nog iets mag weten?”

„Het is niet alleen om het verlies van dat geld,” antwoordde zij met neergeslagen oogen. „Er is nog een andere reden, lord Ferndale, die...”

„Lord Ferndale!” herhaalde hij bijna onhoorbaar.

„Ik heb mij slecht jegens u gedragen, en het is geen verontschuldiging, dat ik mij daarvan niet bewust was. U waart zoo goed en zoo vriendelijk, ik bewonderde u en had groote achting voor u. En dan hield ik zooveel van lady Blanche, ik was zoo graag in haar gezelschap. Maar neen, het is nutteloos, naar verontschuldigen te zoeken. Ik kan niet anders doen dan u nederig om vergiffenis te vragen.”

Ferndale was geen jonge man meer; hij had ervaring, en van niet al te aangename aard. Hij kende

Amsterdam en Rotterdam — zou een van beide steden op scheepvaartgebied wel zijn geworden wat ze nu zijn, wanneer er tusschen beide plaatsen niet die gezonde naijver bestond, tijd een motor-mailschip van den eersten rang, Amsterdam is nu met zijn «Pieter Corneliszoon Hooft», eveneens een motorschip, gekomen, dat Dinsdag zijn eersten tocht naar Insulinde heeft gemaakt, op het oogenblik dat een tjalk passeerde, een foto die tevens een mooien kijk geeft op

plaatsen niet die gezonde naijver bestond, die zoo heilzaam werkt op den ondernemingsgeest en dringt tot groote daden? Heeft Rotterdam in zijn prachtige «Indrapoera» sedert korten dat Dinsdag zijn eersten tocht naar Insulinde heeft ondernomen. Wij hebben op weg van Amsterdam naar IJmuiden in het Noordzeekanaal dus, van de brug bovenstaande foto en foto die tevens een mooien kijk geeft op het Kanaal. Rechts het ruime sloependek van de Hooft.

de vrouwen, en hij wist ook, dat dit meisje de waarheid sprak... de waarheid, waarvan hij de gevolgen onvermijdelijk zou moeten dragen! Hij ging naar het venster en keek naar buiten. De droefheid die op dat oogenblik hem geheel en al beheerschte, die duidelijk leesbaar was op zijn gelaat, mocht zij niet zien! Edelman in merg en been, als hij was, dacht hij in de eerste plaats aan haar; hij wist dat zij leed, en wilde haar leed niet nog vergroten!

Een snik deed hem zich snel omwenden, maar voordat hij den stoel had bereikt waarin zij zich had laten neervallen, had hij zijn zelfbeheersching volkomen herkegen.

"Niet schreien, Nora, wat ik je bidden mag," zeide hij ernstig. "Ge behoeft mij ook niets meer te zeggen, want ik weet alles! Ach, je gezichtje is immers als een open boek, en daardoor komt die slag niet zoo onverwacht voor mij. Den laatsten tijd heb ik uit kleinigheden dikwijls meenen te moeten afleiden, dat ge..." Hij scheen het niet te willen uitspreken; na een oogenblik zwijgens ging hij voort: "Bovendien heeft Blanche mij ook reeds eenige malen gewaarschuwd, en zij zal wel niet verwonderd zijn, als zij hoort wat er gebeurd is."

Nora droogde haar tranen, stond op en stak hem met hartelijk gebaar beide handen toe. "Och, wat is u toch goed!" zeide zij, een snik onderdrukkend. "U spaart mij nog zooveel u maar kunt. Lord Fern-dale, ik sta beschaamd over mijzelf, over mijn ongevoelig en koud hart..."

Hij schudde glimlachend het hoofd, nog steeds haar handen vasthoudend.

"Dat is het niet," zeide hij. "Ik heb uw hart niet kunnen winnen, en dus ben ik het eigenlijk, die de schuld draagt. Ik had moeten zien, hoe het met u gesteld was, dat ge alleen maar achting voor mij koesterde en geen liefde."

Hij fronste plotseling de wenkbrauwen en liet haar handen los. "De menschen zullen wel zeggen, dat het engagement verbroken is omdat ge plotse-ling arm zijt geworden..." Hij hield plotseling op, kleurde en wierp het hoofd in den nek. "Ik vraag u vergeving; dat was een gedachte, een edel mensch onwaardig."

"Dat niet alleen, maar ze is ook onrechtvaardig en ongemotiveerd," zeide zij met gloeiende wangen en een trotschen blik. "Niemand, die u kent, zal u ooit in staat achten tot een handeling of zelfs maar een gedachte, die niet nobel is."

"Dank u," zeide hij eenvoudig. "Voordat ik heen-ga, mag ik misschien nog wel vragen wat u plan-nen voor de toekomst zijn? Kan ik wellicht iets voor u doen, u in het een of ander van dienst zijn? Ik heb toch wel het recht, u mijn diensten aan te bie-den, nietwaar?"

"Het volste recht," bevestigde zij. "Maar toch kunt u mij niet helpen. Ik heb trouwens reeds een plan gemaakt, namelijk om met mevrouw Feltham samen te gaan wonen."

"Dat doet mij groot genoegen," zeide hij. "Zij is een goede vrouw, zij houdt van u en zal stellig goed voor u zorgen."

Hij nam zijn hoed en bleef nog eenige oogenblikken met neergeslagen oogen staan. Toen trad hij op haar toe en reikte haar de hand.

"Vaarwel dan," zeide hij. "Verontrust uzelf niet over mij, want ik heb tenminste toch eenige vergoe-ding voor het verlies dat ik lijd... de herinnering aan den schoonen tijd, toen ik meende, in een aardsch paradijs te leven, een herinnering, die mij altijd zal blijven. En wees ervan verzekerd, Nora, dat ge uzelf niets te verwijten hebt. Ge hebt gehandeld zoo-als elke rechtgeaarde vrouw in zulk een geval be-hoort te doen. Vaarwel."

Hij boog het hoofd tot zijn lippen heel even haar hand aanraakten; toen verliet hij het vertrek, niet haastig, maar langzaam en met opgeheven hoofd.

Nora liet zich opnieuw in den stoel vallen en liet den vrijen loop aan haar tranen. Nog nooit was zij zoo op het punt geweest, hem lief te hebben, als nu, want eerst thans beseftte zij, welk een nobel mensch zij van zich weggezonden had. Zoo nobel was hij, dat hij zelfs geen poging had willen doen, om haar besluit aan het wankelen te brengen. Zijn eigen liefde voor haar had hij geheel weggecijferd, hij had slechts aan haar gedacht, en met echte grootmoedigheid had hij elk woord vermeden, dat haar leed zou hebben ver-groot, als een man had hij zijn lot aanvaard, zonder een woord van tegenspraak of verwijt.

XXVI.

Jack lag doodstil, akelig stil, met z'n lange armen wijd uitgestrekt, zijn vingers diep in het zand gegraven. Boven hem scheen de volle maan als een zilveren schijf aan den hemel; geen geluid verbrak de stilte van den avond.

De mannen waren reeds bezig aan den avond-maaltijd, en het was Molly, die het eerst haar groo-ten speelkameraad miste.

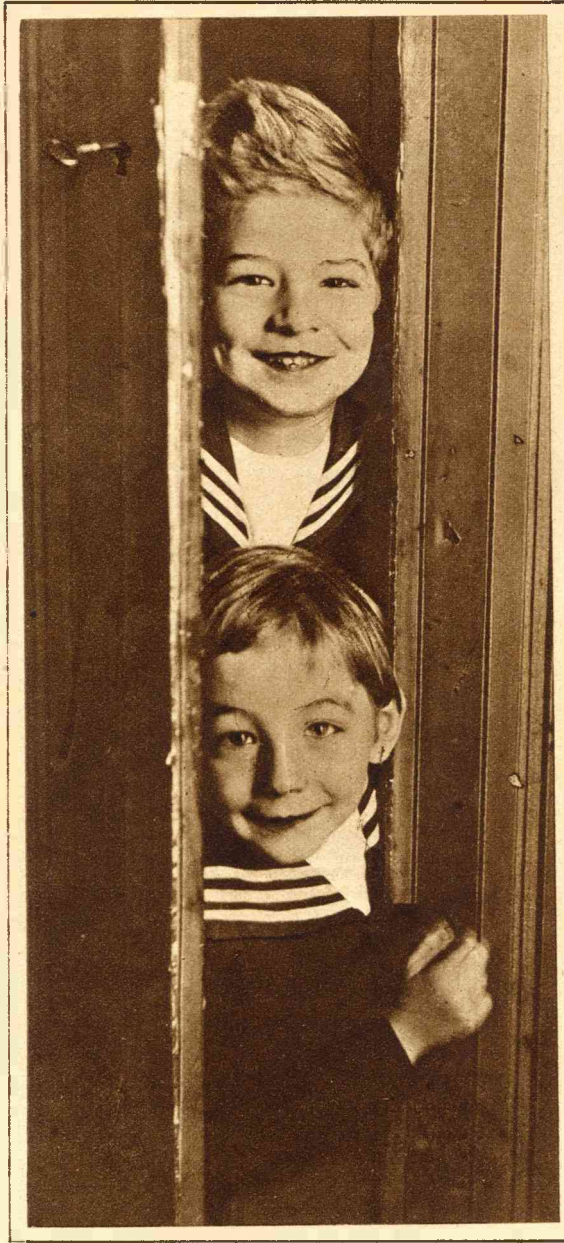
"Bill is er niet moeder," zeide zij, en toen ze niet dadelijk antwoord kreeg, trok zij aan moeder's schort en herhaalde haar opmerking wat dringender.

"O, hij zal wel dadelijk komen, Molly, maak je maar niet ongerust," antwoordde haar moeder nu. Maar nadat Molly nog vijf minuten had gewacht

zonder dat "Bill" was komen opdagen, hield ze het niet meer uit, en toen ze nog eens aan haar moeder vroeg, waar haar vriend toch wel bleef, stond het hui-len haar nader dan het lachen. Om haar te kalmeeren, vroeg haar moeder aan de mannen, of iemand van hen hun kameraad wellicht had gezien. Een der mannen antwoordde, dat hij Bill naar de beek had zien gaan, en juffrouw Ryan verzekerde Molly nog-maals, dat Bill wel dadelijk komen zou.

Maar Molly was niet gerustgesteld, en na een poos-je sloop zij ongezien naar buiten en ging haastig naar het plekje waar zij en Jack zoo dikwijls samen had-den gezeten om te kijken naar het kabbelende water of om er steentjes in te gooien.

Slechts eenige minuten later werd de stilte ver-scheurd door een vreeselijken kreet, de deur van de loods werd met een heftigen ruk opengeworpen, en Molly snelde naar binnen, hevig ontsteld roepende:

IN DE KAST.
Hier verstoppden, hier vinden ze ons nooit!

"O moeder, moeder, ik heb Bill gevonden! Hij is dood... ginds bij de beek ligt hij, heelemaal in het bloed!"

De mannen sprongen verschrikt op, juffrouw Ryan greep het verschrikte kind om haar te kalmeeren, en de mannen begaven zich haastig naar buiten, toen zij zich van den eersten schrik hadden hersteld. Geen van hen sprak ook maar een enkel woord, toen zij eenige minuten later bij het bewegingloze, met bloed bedekte lichaam stonden en dat langzaam en voor-zichtig optilden.

"Hij is nog niet dood, maar ik vrees dat het heel weinig scheelt," meende tenslotte een der mannen.

"Hier is een gemeene streek uitgehaald," bromde Walsh, de oude werkman die het eerst vriendschap met Jack had gesloten. Zijn oogen fonkelden van toorn, en het zou er voor den misdadiger stellig slecht hebben uitgezien, als hij op dat oogenblik daar aanwe-zig was geweest. "Iemand moet hem een zwaren slag op het hoofd hebben toegebracht. Wie kan dat ge-daan hebben?"

De mannen zagen elkaar aan, niet wantrouwend, maar vragend, want Jack met zijn altijd prettigen glimlach, zijn vriendelijke en openhartige manieren, had zich aller vriendschap weten te verwerven. Toen zij elkaar aanzagen, misten zij voor het eerst den nieuwen werkman, die door zijn ruwheid en altijd stuursch gezicht bij niemand in de gunst stond.

"Waar is die kerel, dien wij Pitcher noemen?" vroeg er een.

De vraag, en de stilte die erop volgde, waren veelbetekenend. Eenigen der mannen wisten zich spoedig te herinneren, dat de man dien zij Pitcher noemden, verschillende malen steelsgewijze een vijandigen blik op Jack had geworpen.

Met een voorzichtigheid, die men bij de ruwe gezellen niet zou hebben verondersteld, droegen zij Jack naar de hut. Bij de deur kwam juffrouw Ryan hen reeds tegemoet; zij had Molly naar bed gebracht, en de mannen konden het kind nog hooren schreien en snikken. Het was niet de eerste maal dat juffrouw Ryan een zwaargewonde zag, en zij was dan ook zeer kalm, al kon men aan haar bleek gelaat wel zien, dat het droevig voorval een diepen indruk op haar had gemaakt.

"Neen, dit is geen geschikt verblijf voor iemand in zulk een toestand," zeide zij nadenkend. Zij herinnerde zich weldra, dat op eenigen afstand van het verblijf der mannen een kleine hut stond, en verzocht hen, Jack daarheen te brengen, terwijl anderen de noodige meubels en beddegoed zouden overbrengen. Twee van de mannen waren dadelijk naar het vasteland gegaan om een dokter te halen, en bij de kade aangekomen, hadden zij een ont-dekking gedaan, die zij wel hadden verwacht. Een van de booten was verdwenen, blijkbaar gestolen door den gevluchten Pitcher.

Juffrouw Ryan maakte het kleine, bescheiden verblijf zoo huiselijk als zij kon, nadat zij de wonde had gewasschen en zoo goed mogelijk verbonden. Men moest hem een verschrikkelijken slag hebben toegebracht, die oogenschijnlijk het leven van den jongen man nu aan een zijden draad deed hangen, want hij lag volkomen bewegingloos en met lijk-bleek gelaat op het bed dat juffrouw Ryan inder-haast voor hem had gereedgemaakt.

Natuurlijk hadden de mannen, die op weg waren gegaan om den dokter te halen, hem niet thuis ge-troffen; dat gebeurt dikwijls in ernstige gevallen, maar hij kwam dan toch eindelijk, en het bleek aldaar uit de ernstige uitdrukking op zijn gelaat, dat de gewonde er leelijk aan toe was.

"Ernstig geval, zeer ernstig," luidde zijn ietwat overbodige opmerking. "De man die dit gedaan heeft, had een moord in den zin, en ik ben er nog volstrekt niet zeker van, dat het daar niet op uit-draait."

"O dokter, en het is zoo'n flinke jonge man, zoo goedhartig en altijd zoo vriendelijk," zeide juf-frouw Ryan medelijdend.

"Dat geloof ik graag," antwoordde de dokter, die evenals zooveel in zijn beroep, een scherp opmerker was. "Deze jonge man is een héér!"

"Het verwondert mij niet, u dat te hooren zeggen," zeide juffrouw Ryan. "Hij was heel anders dan de anderen... niet dat die niet deugen, maar och, het is nu eenmaal wat ruw volkje, en hij sprak altijd zoo beschaafd en vriendelijk. Mijn dochter-tje is dol op hem, en dat is geen wonder ook, want hij heeft er heel goed slag van, met kinderen om te gaan. Och dokter, probeer toch, hem te redden!"

"Natuurlijk zal ik dat doen," antwoordde de arts met een glimlach, "maar als hij er doorkomt, zal hij dat veel meer aan zichzelf te danken hebben. Het is een prachtkerel, ijzersterk en met spieren als van staal. Ik heb nog maar zeer zelden iemand ontmoet, die zoo kerngezond en sterk van inhoud is als hij. Er zal zoo aanstonds een verpleegster komen... ik hoop dat zij niet lang wegblijft. O ja, alles wat u gedaan hebt was goed. Wij zullen zijn haar nog even wegknippen, dan kunnen we de wond beter zien. Drommels, wat een leelijke klap is dat geweest! Dat moet met een spade gedaan zijn, denk ik."

Zijn veronderstelling bleek juist te zijn, want men vond spoedig de bebloede spade op eenigen afstand van de plaats waar de laffe aanslag was gepleegd.

Toen de verpleegster kwam, had Jack reeds hooge koorts en ijde hij zonder ophouden, en de mannen die niet ver van het geïmproviseerde ziekenhuisje in kleine groepjes bij elkaar stonden, konden meermalen zijn kreten en luid geschreeuw hooren. Menig scheldwoord werd geuit aen het adres van den laffen bandiet, en het zou hem on-getwijfeld slecht zijn vergaan, als hij den mannen in handen was gevallen.

De verpleegster was nog jong, maar zij had een goede leerschool doorloopen, en haar kalmte, zelf-beheersching en kundigheid vervulden den dokter met bewondering.

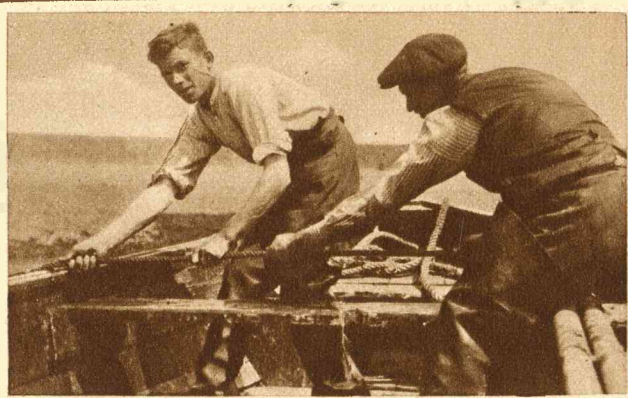
"Denkt u, dat hij de reis zal halen, dokter?" vroeg zij op zekeren dag, nadat de arts den patiënt langdurig had onderzocht.

"Ik weet het niet. Soms denk ik van wel, en dan weer twijfel ik eraan. Hij heeft veel voor-deelen — kijk hem maar eens aan! Maar wij heb-ben nog tegen iets anders te strijden dan alleen die wond en de gevolgen. De man heeft een prachtig gestel, maar hij moet bepaald iets op het hart hebben. U hebt natuurlijk wel gezien dat hij een héér is?"

Zuster Ruth knikte.

"Ja," ging de dokter peinzend voort. "Het is natuurlijk mijn zaak niet, en evenmin de uwe, maar ik vraag mij dikwijls af, wat hem hierheen gevoerd kan hebben."

(Wordt voortgezet).

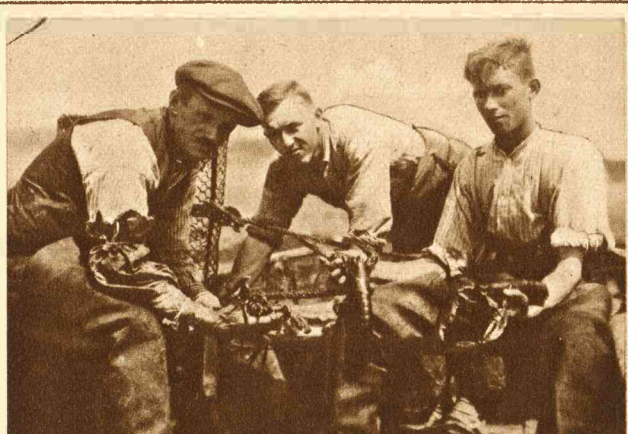
Onze fotograaf, die in een der sloepen meevoer, nam van daaruit enkele kiekjes. Het ophalen der korven geschiedt door de „reep” door te trekken.

Een der korven is pas boven gekomen. De visscher haalt er een flinken knaap uit.

Hoe onze Kreeften

gevangen worden.

eenige z.g. geboeide kreeften zien. Ze kunnen nu niet meer bijten en zijn absoluut ongevaarlijk.

Boven: De kreeften-visschers varen vanaf de boot in 'n sloep naar de z.g. „reep”. Deze reep, waaraan op afstanden van enkele meters de „korven” bevestigd zijn, wordt over de sloep gehaald, waarna de korven één voor één worden opgehaald. De kreeft wordt er dan meteen uitgenomen.

*

Hiernaast links: De visscher laat

Hiernaast links: Hier ziet men duidelijk het verschil tusschen een geboeiden en een ongeboeiden kreeft. De linksche kreeft heeft zijn scharen open om te nippen, terwijl de rechtsche de scharen onmogelijk kan openen.

*

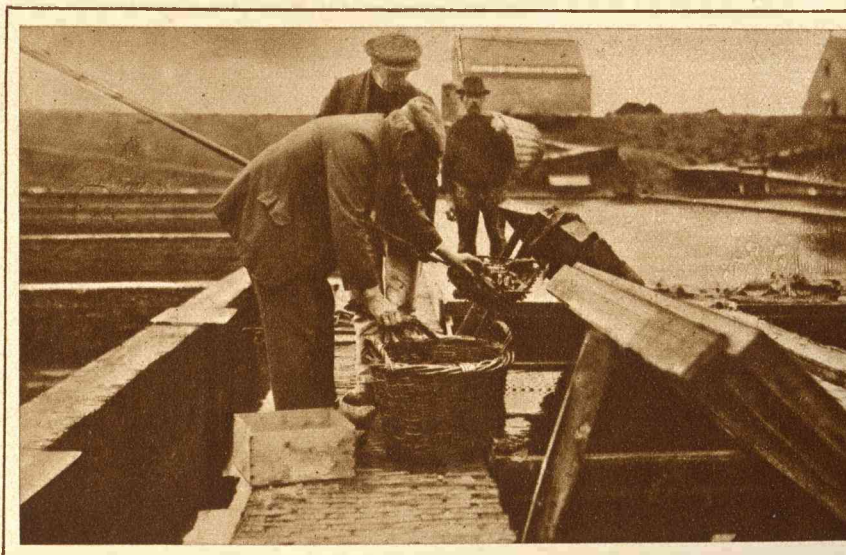
Hiernaast rechts: Als men flink gevangen heeft en de mand vol is, worden de kreeften in het „beun” gedaan, dat straks achter de boot komt aandrijven. De kreeft heeft zoodoende steeds versch water, tot de plaats van bestemming bereikt is.

Als het werk gedaan is, wordt er weer vlug naar de boot teruggeroerd.

Een groot „beun” wordt uit het water opgehaald, om eenige kreeften voor de verzending daar uit te halen.

In de oesterputten worden de kreeften in „beuns” gereed gehouden voor de verzending. Op onze foto worden er juist wat kreeften uit gehaald om ingepakt te worden.

Een nare vergissing

door P. TEACHER

Behaag'lijk languit in zijn stoel, in de serre van zijn huis op het Zuiden lag daar Govers. Een duur sigartje tusschen de brede lippen, de oogen half gesloten, denkrimpels op het voorhoofd. Govers? Je mocht wel mijnheer Govers zeggen; zei niet iedereen het tegenwoordig! Vroeger ja, toen was het Govers en hij had er vrede mee gehad. Maar tegenwoordig, neen... sinds hij geluk had gehad met zijn bollen, kon het wel „meneer” lijden.

Zijn bollen, tja, dat was een goeie tijd geweest, toen Amerika ze zoo duur betaalde. Maar hij was er dan ook als de kippen bij geweest, had geld verdiend als water. Als water, nou ja, maar lag hij nu hier niet in zijn eigen huis? Had er iemand zoo'n serre in het heele dorp? Had hij van hieruit geen prachtig gezicht op die lieve bollenvelden en was het niet allemaal zijn eigen land?

„Ja, ja, Govertje,” en een rookwolkje kringelde lustig omhoog, „je ben niet dom geweest... en nou... ja nou is het malaise en nou moet je maar afwachten. Maar kom, was het niet heel wat waard, dat ie het rustig doen kon?” Ja zijn bolletjes, dat was een groote troost voor hem sinds zijn vrouw gestorven was. Daar had je je hersens bij nodig en was het eigenlijk ook niet een genot voor hem om ze gezond en kleurvast af te leveren, z'n „Couleur Cardinal”, z'n „Vuurbaak”, z'n „Bouton d'Or” of zijn hyacintjes „Roi des Belges”, „l'Innocence”, „Queen of the Blues”?

Ja, hij was er om bekend en met eere. Maar het mooiste, neen het prettigste, dat waren toch zijn nieuwe winningen. Daar had je moeite aan en zorg, maar daar had je ook eer en genot van. O! een kriebeling van geluk kreeg tie als ie er aan dacht. Op de tentoonstelling te hooren, dat je nieuwe winning erkend was, dat ze mooi van lijn, mooi van kleur, affijn... heelemaal mooi was. En... een naam er voor te moeten kiezen. Dan sloot ie zich altijd op met z'n Isabel, zijn eenige dochter, en dan zaten ze saampjes te verzinnen, te verzinnen en de ene naam werd afgekeurd en de andere alvast opgeschreven en eindelijk dan, als er tien kansmakers waren, werden ze op briefjes geschreven, de briefjes toegevoegd en in zijn hoed gedaan, nog eens flink geschud... Isabel nam er één lootje uit... Voorbij. De naam was gekozen, maar wat een genot was het geweest. Ja, altijd had hij spijt als het voorbij was, want het kiezen was nog haast fijner dan het weten. Maar laatst had hij zijn Isabel toch beetgehad, met die prachtwinning van 'm, die roode gevlekte. Ja, ze wist er natuurlijk van en hij moest zich dus goed houden, hij had wel moeten kiezen. Maar toen het briefje wegging, stond er heerlijk: „M'n nieuwe winning noem ik Isabella.” Wat een oogen had ze opgezet, toen ze het hoorde, maar ze was er toch blij om geweest, al hield ze zich boos.

Sapperloot ja, die „Isabella”, hij moest nog naar kantoor beneden, want om acht uur zou die vertegenwoordiger komen uit Haarlem om over den aankoop te spreken. Maar waarom zou die 'm niet hier ontvangen. Welja, hij zou zich gauw nog even omkleeden en dan aan Betje zeggen, dat ze mijnheer maar hierheen moest sturen. Lieve hemel, daar werd al gebeld, dat werd nog haasten ook.

„Kom, Betje, laat dien mijnheer maar in de serre en zeg, dat ik dadelijk tot zijn dienst ben.” Ziezoo, nu maar vlug opschieten, want het belooft een prachzaakje te worden, en dan moet je nooit te lang laten wachten. Een beetje in de stemming houden. Ja, maar toch weer niet al te toeschietelijk, dan stroopen ze je het vel over de ooren. Flink afbijten is beter. Ziezoo klaar, het gouden klokje nog op, klaar! Eerst eens even tusschen de palm doorgluren. Hm, jong ventje nog. Pientere kop wel. Nou dat mag ook wel als je vertegenwoordiger is van zó'n zaak. Nou vooruit dan.

„Dag meneer... è...?” Sapperloot, nou zat het kaartje in zijn andere pak.

„Van Oosten om u te dienen.”

„Ja juist, v. Oosten, wat kort van memorie ziet u. Enne... 't is om mijn Isabella te doen, niet waar?”

„Ja mijnheer. Ik vind het prettig, dat u de zaak zoo ineens aanpakt.”

„Ja, jongmensch, in zulke zaken houd ik van opschieten. U kent ze natuurlijk?”

„Natuurlijk, mijnheer, anders zou ik het niet wagen...”

„Neen, neen natuurlijk, trouwens iedereen kent ze.”

„Hm, ja, 't is ook een opvallende verschijning.”

„Opvallende verschijning? Ja, ja, aardig gezegd! Ja, opvallend is ze. Ieder, dien ik spreek is er opgetogen over en ik zelf niet het minst, hé? Maar laten we eens tot de zaak komen. Ze is gevlekt, zoals u weet. Jongen, jongen, dat heeft me heel wat zorg gekost.”

„Hm?... Gevlekt?... zorg gekost?”

„O, o, die jonge menschen toch! Zoo slecht op de kleur gelet en dat voor iemand, die waarschijnlijk nog carrière moet maken? Dan de behandeling. Zeer zorgvuldig hoor!...”

Mijnheer, ik beloof u...”

„Ja, daar dring ik dan ook sterk op aan. Als u mij dat niet zou willen garanderen, weiger ik gewoonweg af te staan. Dus de behandeling, vocht is absoluut noodig, hooge grond dus, anders kwijnt ze weg.” Maar mijnheer, mijn plannen waren in Haarlem te...

„Nu, dat is ook geen bezwaar, als u maar rekening houdt met mijn wenken. Men zegt wel verkocht is verkocht, maar ik zou toch niet graag zien, dat al de moeite, die ik me voor mijn „Isabel” heb getroost, vergeefs was geweest.”

„Vindt u niet, dat u wel wat... wat ruw spreekt over zoiets... zoiets teers... zoo...”

„Och kom, jongeman, vakmenschen hé? We zijn geen dichters. U is een dweper geloof ik. Maar kom nu eens los. De prijs?”

„De prijs? Natuurlijk heb ik vooruitzichten mijnheer, anders zou ik den moed niet gehad hebben, te verschijnen maar ja, kapitaal bezit ik niet. En dan dat spreken over „prijs” bevalt mij niet.”

„Wilt u zeggen, dat u geen vasten prijs kunt bieden. U kunt niet contant betalen? Maar dan is ons gesprek uit, mijnheer. Zoo'n brutaliteit.”

Strandgesprekken

Jan Droogkeel roept: „Wat 'n panorama, O, wat een schitterende plas! He, als die nou es, pitoerapie Vol lijne koele pilsner was...”

Een baadster zegt: „Ik vind je badpak Nogal gewaagd, hoor Carolien!” En Carolien sprak: „Kom, dan moet je M'n nieuwe balcostuum eens zien.”

De Scheveningsche dienders zeggen: — En dit getuigt van rijp verstand — Tot de bezoekers van de zeekust: „U moet rechts houden op het strand!”

„Moe, mag ik nou es ezel rijden?” Zeurt kleine Pietje telkens weer; Mama zegt: „Klim maar op pa's rug hoor, Dat komt toch op hetzelfde neer.”

Mevrouw Van Kletsen zegt: „Zoo'n zeebad Is heelemaal niks naar m'n zin; Als je je mond niet aldoor dicht houdt, Slik je dat zoute water in!”

Het ezeltje bromt in zichzelf, Wanneer heer Bikmans het fier ment: „Voor mijn part ging die luie dikzak Maar naar m'n baas z'n concurrent!”

Ik vroeg onlangs in Scheveningen: „Zeg, wat is ginder aan de hand? Kijk daar es! Wat een stad vol tenten!”... M'n vrind zei: „O, da's 't stille strand.”

Braaf Hendrikje schreeuwt in z'n zwembroek Haast moord en brand aan vader's hand, Want 't waterschuwe ventje voelt al Waarachies nattigheid... op 't land.

En Kobus Brombeer mompelt spijtig: „Waarom blijf ik niet in de stad? Ik krijg tóch strakjes van den fiscus Waarempel koude douches zat!” J. CATS Jr.

„En ik wensch op dien toon niet verder met u te spreken, mijnheer! O, o, en Isabella vertelde mij nogal, dat ze zoo'n geschikt vaderkje had. Ze zegt: „Kom vanavond om acht uur dan is vader thuis en ik weet zeker, dat hij je begrijpen zal en geduld met ons zal hebben.” En nu... maar 't is schande.”

„Hoe?... Wat?... Isabel vertelde jou...? Ah!! Ha, ha, ha, kom je... è, komt u voor mijn dochter Isabella? Ha, ha, wacht eens even!” (aan de deur): „Bella, Bella, kom eens gauw. Ha! ben je daar? Nu ja, bloos maar niet. Zeg eens, ken je mijnheer? Wat zeg je? heet mijnheer Frits? Zoo, zoo. Nu, hoor eens even Bella, breng jij even thee en... breng de sigaren ook mee, wil je? En dan... o, ja, blijf jij dan nog maar even op je kamer! Ik heb nog het een en ander te bepraten met è met Frits. Enne, hoor eens, is er soms nog een mijnheer gekomen? Neen? Wat zeg je, een telegram? Nu enfin, dat heeft geen haast.”

„Komaan è, laat ik maar Frits zeggen hè? 'k Zal je aanstands alles uitleggen hoor. Willen we eerst de onderhandeling opnieuw beginnen? Vooruit dan... 't is om mijn Isabella te doen, nietwaar?”

In duizend vreezen

Met een zucht van verlichting zette juffrouw Groen haar blad met vuile melkglazen in de keuken neer. Ziezoo, dat was alweer een dag nader tot het einde van het seizoen. Wel vermoeiend, zooveel gasten tegelijk!

Na den dood van haar ouders had zij het groote, ouderwetsche huis, gelegen in een mooi Geldersch dorpje en haar door haar ouders nagelaten, als pension ingericht en de prachtige omgeving en de uitstekende bediening, waarvoor haar pension weldra bekend stond, maakten, dat zij elken zomer aldoor haar huis vol gasten had. Dat was natuurlijk prettig en elk jaar kwam er een nieuw sommetje bij den schat, dien zij voor haar ouden dag bijeen-gaarde, maar het was dan ook van begin Mei tot midden September den geheelen dag voor het fornuis staan, eten koken, vaten wasschen, weer eten koken en zoo ging het maar door, zonder een oogenblik verpozing. Bovendien moest zij nog het oog houden op de meisjes die de kamers „deden” en de verdere werkzaamheden verrichtten.

Enfin, de boel was nu aan kant, zij zou nu maar gauw naar bed gaan. Ver te loopen hoefde zij daarvoor niet, in de keuken, die zoo groot was als een flinke kamer, bevond zich een bedstede, met deuren ervoor. Dat was gemakkelijk, hoewel het ook weer zijn nadeelen had; vooral na een smoorheuten dag als dezen was het in de keuken, waar bovendien den geheelen dag het fornuis fiks had gebrand, nu juist niet een temperatuur, die je voor je slaapkamer uit zou zoeken. Daar kwam nog bij, dat juffrouw Groen een ouderwetschen, hevigen angst voor kouvatten had, zoodat ze voor alles ter wereld geen raam durfde openzetten. Zij was aan een weinig warmte echter wel gewend en weldra lag zij dan ook in Morpheus' armen.

Helaas, haar rust zou niet van langen duur zijn, want nauwelijks was het een half uur geleden, dat zij haar vermoeide ledematen had uitgestrekt, toen zij plotseling opgeschrikt werd door een gegons en een gesnor, alsof een Fokker met drie motors in haar kamer een snoeptochtje maakte. Angstig en behoedzaam richtte zij zich op, wat zou dat zijn? In het halfdonker van de keuken zag zij tegen het lichtere raam iets zwarts heen en weer, op en neer schieten, dan, opeens verwijderde het zich van het venster, kwam het haar richting uit.

O! nu begreep zij het, dat moest een vleermuis zijn, zoo'n vies beest, dat altijd in je haar vloog, nu... daar moest zij niets van hebben. Terwijl zij ternauwernood een gil kon onderdrukken, greep zij met bevende handen naar de deuren van de bedstede en trok ze stijf dicht.

Ziezoo, nu kon dat ongere beest tenminste niet bij haar komen, zij zou de deuren maar dicht laten, dat was het seculste. Na een minuut of tien werd het haar echter duidelijk, dat ze dat toch niet kon volhouden; het werd in de bedstede zoo snikheet, dat ze haar angst ten deele moest overwinnen en de deuren weer op een kiertje opende.

Even luisteren, je kon nooit weten, misschien was het monster wel door een reet van de deur of zoo naar buiten gegaan. O nee, daar hoorde zij het gefladder weer en nu vlak bij. Met een ruk trok zij de deuren weer naar zich toe, angstig graaiden haar bevende handen naar het dunne klitje grijs haar, dat haar hoofd nog sierde, of het ondiep zich daar misschien al genesteld had.

Bevend zat zij overeind in de donkere bedstede. Zou zij gaan gillen, om hulp roepen, maar dan kwam het heele huis in opschudding, dat kon zij tegenover haar gasten toch niet doen! Wacht, zij zou meneer Baars, dat goedge, oude heertje, dat nu al een paar weken bij haar logeerde, gaan waarschuwen, zachtjes aan zijn deur kloppen en hem vragen, even naar beneden te komen. Maar... dan moest ze de keuken door en had ze groote kans, dat het beest tegen haar aanvloog. Nee, dat deed ze voor geen geld van de wereld. Was er nog maar iemand op, dan kon ze zacht roepen, maar het zou nu wel over twaalfen zijn; allen slapen natuurlijk.

Half versuft van angst en hitte liet zij haar hoofd weer op het kussen glijden. Zij zou nog maar even wachten. Wat ging die tijd toch langzaam, daar sloeg de klok pas half één. Het was, alsof er al meer dan een heele nacht verstreken was, sedert zij dat gruwelijke beest voor het eerst had gehoord.

Stil, kwam daar niet iemand de gang door? Zou zij roepen? Maar nu het er op aankwam, dorst zij toch niet goed, zij zouden haar misschien uitlachen, dat zij zoo vreesachtig voor zoo'n klein diertje was. Maar wat was dat? Zacht werd de knop van de deur omgedraaid en door de kier tusschen de bedsteden door spiedend, zag zij, dat een man, met een zaklantaarn gewapend, stilletjes binnensloep. Zij kon zijn gezicht niet onderscheiden, maar zij begreep, dat dit niet een van haar gasten kon zijn. Wat hadden die op dit uur in de keuken te maken, neen, dat moest een inbreker, een dief, misschien wel een moordenaar zijn. Klappertandend van angst sloeg zij de bewegingen van den man gade, zij wilde roepen, schreeuwen om hulp. Maar gesteld dat hij dan op haar afkwam! Hij kon haar vermoord hebben, voor iemand kwam opdagen! Nee, zij zou zich maar stilhouden, misschien kreeg hij geen erg in haar.

De inbreker scheen goed met haar gewoonten op de hoogte te zijn. Hij keek even naar de gesloten bedstede, stapte dan op de kast af, waarin zij altijd haar geld bewaarde, opende die — dit was gemakkelijk, want de sleutel stak er op, en begon dan met

zijn lantaren den inhoud van de kast te inspecteren.

„Dat zal je toch niet glad zitten,” dacht juffrouw Groen, „je kunt een tijd zoeken eer je mijn geldkistje vindt en dan is er nog bijna niets in, want ik heb juist een paar dagen geleden geld naar de spaarbank gebracht. O, mijn boekje ligt er ook in, enfin, dat kun je meenemen, morgen ben ik de eerste aan het postkantoor, en dan moet je maar zien dat je er geld op krijgt.

Opeens begon de vleermuis weer te fladderen. De dief keek even op, ontdekte de oorzaak van het geluid, dan ging hij weer voort met in de kast te rommelen. Daar scheen de vleermuis echter geen genoeg mee te nemen. Zeer halsstarrig bleef zij in de buurt van den inbreker rondscharrelen. Werd zij misschien aangetrokken door het felle licht van de zaklantaarn? Hoe dit ook zij, ze maakte het den man erg lastig, ze draaide rond zijn hoofd, vloog eens tegen zijn oor, dan weer tegen zijn neus, verdween dan even en maakte een uitstapje door de kamer, zoodat juffrouw Groen, die nu geheel weerloos was, daar zij geen geluid dorst maken, kippetjesvel van afgrijzen kreeg.

Tenslotte fladderde het plaagzieke beest weer de kast in, vlak voor de handen van den inbreker. Met een half gesmoorden vloek sloeg de man toe.

De vleermuis bleef even bedwelmd liggen, doch was nog niet dood. Ze wilde juist weer probeeren weg te vliegen, toen de man, die dit bemerkte, haar opnam, op den grond wierp en haar met zijn hiel verpletterde. Nu was het met de omzwervingen van juffrouw Vleermuis gedaan.

Deze overwinning werd evenwel ook den inbreker noodlottig. Want terwijl hij zich omdraaide om op de vleermuis te trappen, sleepte hij met zijn jas de lantaarn mee, die met een bons op den grond viel en onmiddellijk uitging. Zenuwachtig bukte hij zich om de lantaarn op te rapen, kon het ding in het donker echter niet zoo gauw terugvinden, deed een pas achterwaarts en stootte nu een stoel omver. Dit maakte natuurlijk in de nachtelijke stilte een geweldig lawaai. Weldra gingen boven deuren open, voetstappen werden gehoord, de trap af, de gang door....

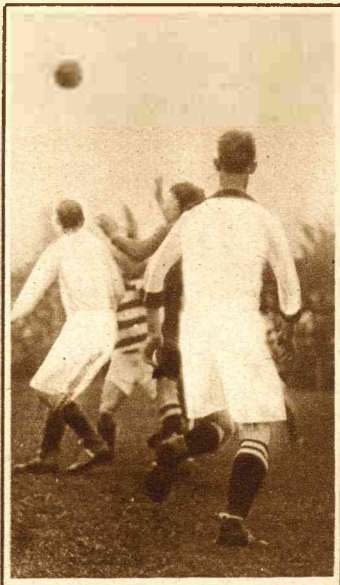
Het werd den inbreker te benauwd. Vlugs liep hij op het venster toe, schoof het open, klom er door en verdween zoo vlug hij kon.

Weer werd de deur van de keuken geopend. Enkele logeergasten, uit hun slaap opgeschrikt door de herrie, kwamen binnen en vroegen wat er aan de hand was. Juffrouw Groen stak haar verhit gezicht buiten de bedstede en vertelde half snikkend haar wederwaardigheden van de laatste uren.

„Eerst dat vieze beest en toen die kerel, ik dacht, dat ik het bestierf van angst,” besloot ze, „maar hij heeft toch niets mee kunnen nemen. Per slot van rekening kwam het nog door dat monster dat hij er vandoor moest gaan.”

Niemand voelde veel lust, te probeeren den inbreker te gaan pakken. Nadat de luiken stevig gegrendeld waren — wat juffrouw Groen 's avonds verzuimd had — zochten allen hun kamers weer op en weldra was opnieuw het huis in diepe rust.

Voor juffrouw Groen had haar avontuur echter nog een ongedacht gevolg. Enkele dagen na dien onrustigen nacht kwam op een middag meneer Baars de keuken binnenloopen. Hij maakte een praatje, sprak nog eens over het gevaar, waaraan zij had blootgestaan en na eenige aarzeling kwam hij met een huwelijksvoorstel voor den dag. Zij woonde daar 's winters toch vreeselijk eenzaam, nietwaar, en hij was ook geheel alleen; als ze nu eens botje bij botje legden, hij had een pensioentje, zij een duitje op de spaarbank, had ze toch verteld, ze hoefde dan ook geen pension meer te houden, enz. Zij vroeg nog enkele dagen beraad, maar nam toen een kordaat besluit. Aan het einde van het seizoen werd hun huwelijk in alle stilte voltrokken en zij heeft nooit reden gehad om over dat vleermuis- en inbrekers-avontuur spijt te hebben.

De wedstrijden om den A.R.O.L.-beker op het A.F.C.-terrein. — Links: Moment uit den wedstrijd Blauw-Wit—A.F.C., door de eerste klassers met 4—0 gewonnen. Voor het A.C.C.-doel. — Rechts: In het tournooi om den A.R.O.L.-beker sloeg Blauw-Wit in den eindstrijd Zeeburgia met 4—0. Kiek uit deze ontmoeting.

SPORT VAN ZONDAG

Het tournooi om den Arol Beker is geëindigd. Met een 4—0 overwinning op het pas gepromoveerde Zeeburgia heeft Blauw Wit beslag gelegd op den fraaien beker.

Het ijverige A.F.C. bestuur heeft ditmaal bij de organisatie dezer wedstrijden met heel wat moeilijkheden te kampen gehad. Niettemin zijn de wedstrijden onder begunstiging van uitstekend weer goed geslaagd. 't Is te hopen, dat A.F.C. een volgende keer de onverdeelde medewerking der Amsterdamsche clubs geniet. Men neme eens een voorbeeld aan het Zilveren Bal tournooi in Rotterdam. Daar stellen eerste — zoowel als 2de klassers het op zeer

hoogen prijs, te worden uitgenoodigd. En wat een prachtige wedstrijden worden er op Spangen niet gespeeld. Bijna niet te onderscheiden van competitiewedstrijden. Dat kan in de hoofdstad toch ook.

Met veel belangstelling hebben wij de verrichtingen van Zeeburgia gadeslagen.

In recordtijd hebben de Zeeburgianen het gebracht van A.V.B. club tot tweede klasser N.V.B. Een prestatie welke zeker buitengewoon genoemd mag worden.

Na het gunstige debuut van de nieuwe 2e klassers hebben wij ons afgevraagd of het Zeeburgia in het seizoen 1926-'27 misschien zou gelukken, het voetbal-

eldorado binnen te treden, iets waarnaar V.V.A. A.F.C., D.E.C. e.a. al zoo geruimen tijd tevergeefs streven.

De wedstrijd van Zeeburgia tegen Blauw Wit heeft echter duidelijk bewezen, dat we niet al te optimistisch mogen zijn. Trouwens Zeeburgia kan met het tot op heden geboekte succes ruimschoots tevreden zijn.

In de 2e klasse zal deze jonge Amsterdamsche club haar weg wel vinden.

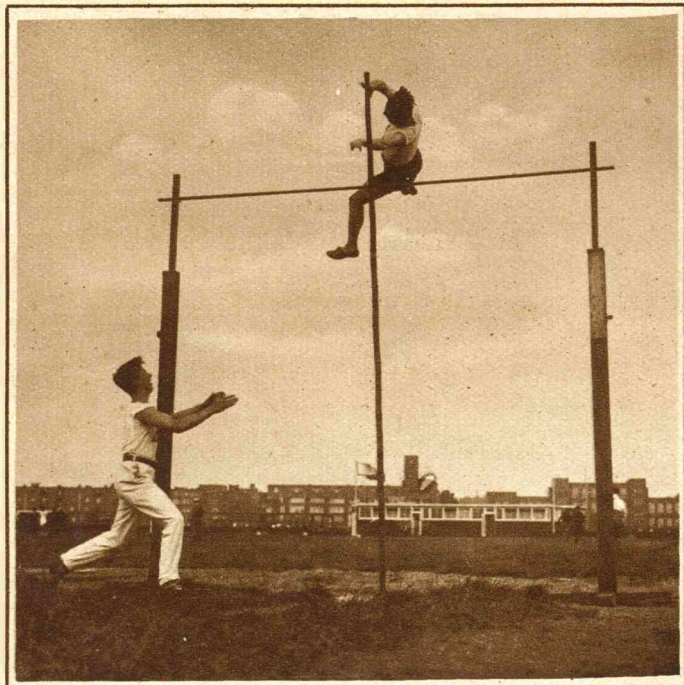
Zondag a.s. is het nog een dag van betrekkelijke kalmte. Wel staat in het N.V.B. programma een competitiewedstrijd voor Spartaan vastgesteld. Feijenoord zou komen, doch de Rotterdammers zitten nog in het Zilveren Bal tournooi.

Zondag 19 September begint het groote competitierad op volle kracht te draaien. Op dien datum zijn vastgesteld Blauw-Wit—Sparta en Ajax—D.F.C.

Dan krijgen we hier dus in elk geval eerste klasse competitie, tenzij zoowel Sparta als D.F.C. het in Rotterdam tot de finale brengen om den Zilveren Bal. In dat geval zou het eerst 26 September worden.

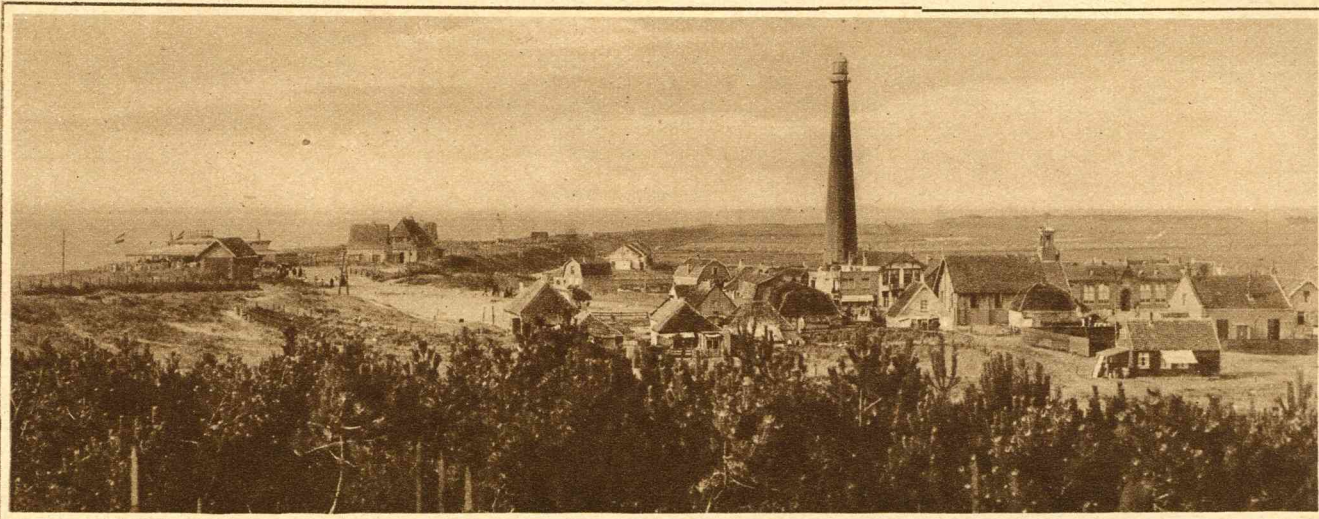

De 1500 M. snelwandelen, gewonnen door P.v. Breemen van de A.V.A.C. (voorstel).

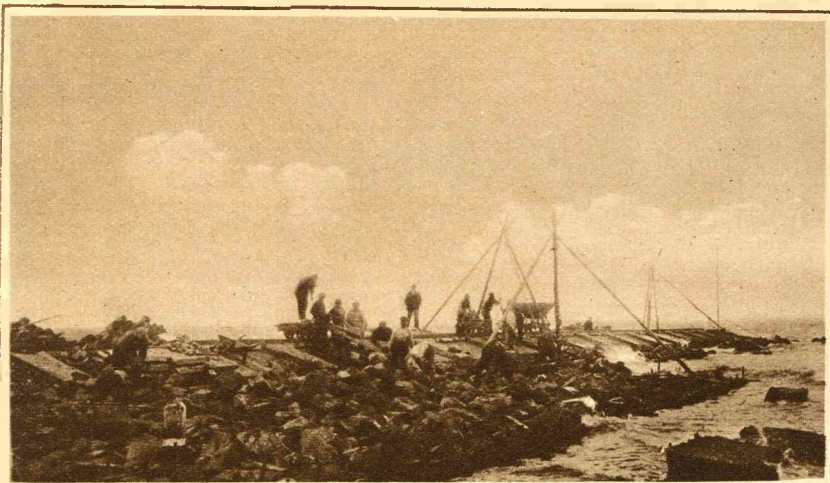

De athletiekwedstrijden van den A.A.B. — Links: J. Haitsma (A.V. 1923) wint het nummer polsstokhoogspringen met een sprong van 3.13 Meter. — Rechts: Een fraaie kiek van de start der 5000 M. hardloopen.

*
Noord-
Hollandsch
Allerlei
*

Een fraai gezicht op Huisduinen met den slanken vuurtoren van 88 M. hoogte.

Aan de Zuidkust van Texel wordt de stuifdijk gerepareerd, welke dienst doet tot bescherming van den Zuidkant van Texel.

Boven: Een aardig kiekje van de Korenmarkt met gracht te Hoorn. Op den achtergrond een typisch ophaalbruggetje, dat aan de foto zoo'n echt Hollandsch karakter geeft

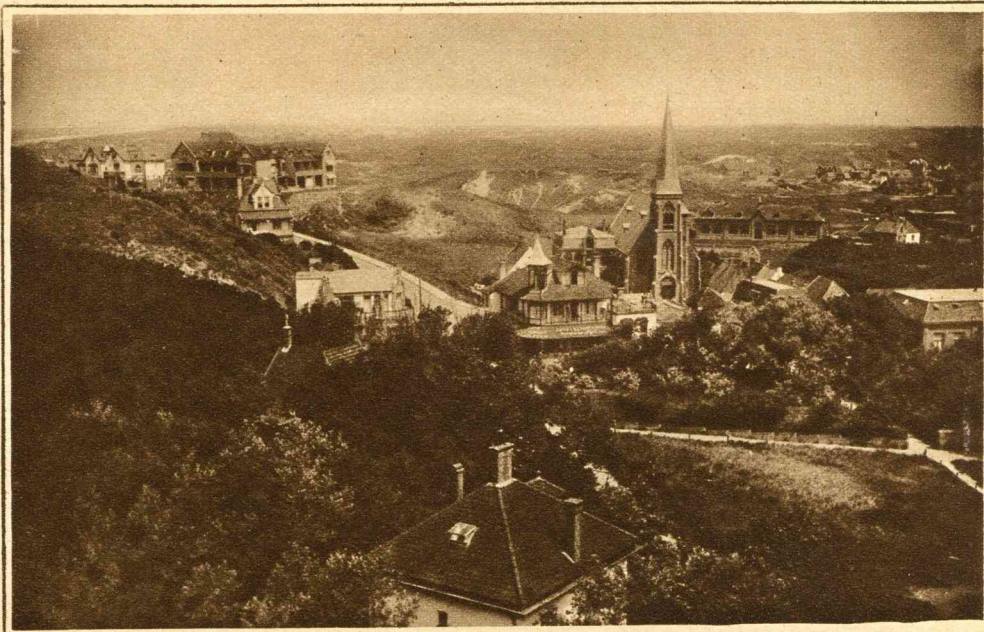
Een kiekje van het strandleven te Bergen. Het mooie zomerweer van de vorige week lokte nog vele vacantiëgangers naar het strand.

*
HELDERSCHE LUNCHROOM
Spoorstraat 51
HELDER
HET adres
voor koffiedrinken

Onder: Een kiekje van het Hollandsche Zwitserland, de duinen, die het badplaatsje Wijk aan Zee als een keten omsluiten.

De heer A. Schriecken te Schagerbrug met zijn meer dan 100 jaar oude sjees. Het Noord-Hollandsch kapje der vrouw verhoogt het effect van het geheel. Op deze foto komen duidelijk uit de mooi bewerkte kantstukken en het schrijnwerk van de oude sjees, waaraan onze voorvaders klaarblijkelijk veel zorg besteedden. Het hooge zitje lijkt ook niet onprettig.

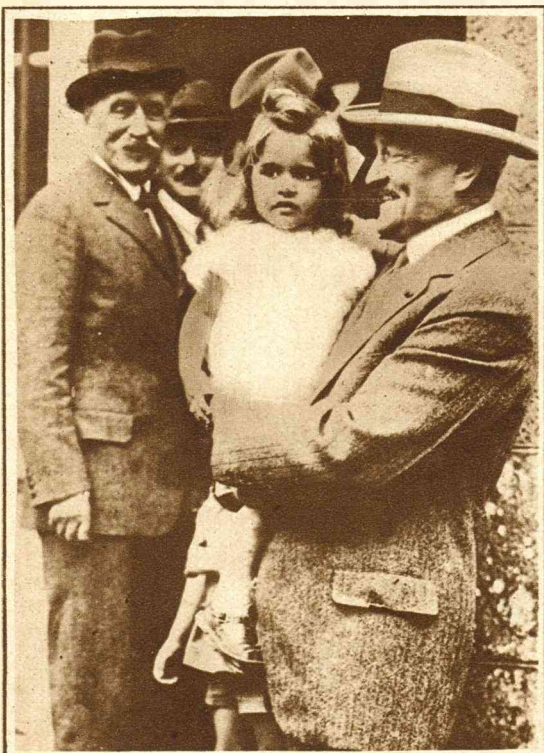

Benige werklieden bezig aan den bouw van den koepel van het bijna voltooide Planetarium te Berlijn dat binnenkort geopend zal worden.

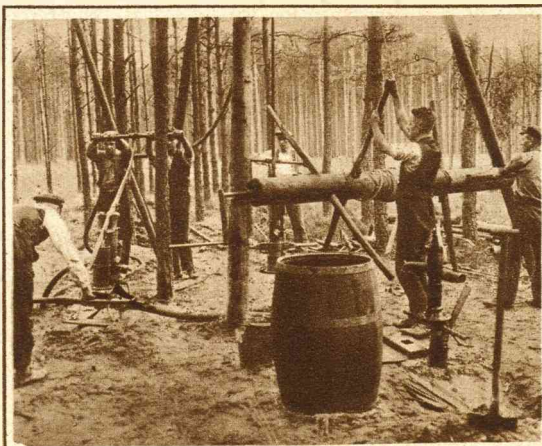

Generaal Pangalos (in burger), wordt gevangelijk na den staatsgreep van Kondilis, naar Athene gevoerd.

Voor zijn vertrek naar Amerika bracht Generaal Pershing een bezoek aan Maarschalk Foch; men ziet hem hier met het dochtertje van den Maarschalk in de armen. Geheel links Foch.

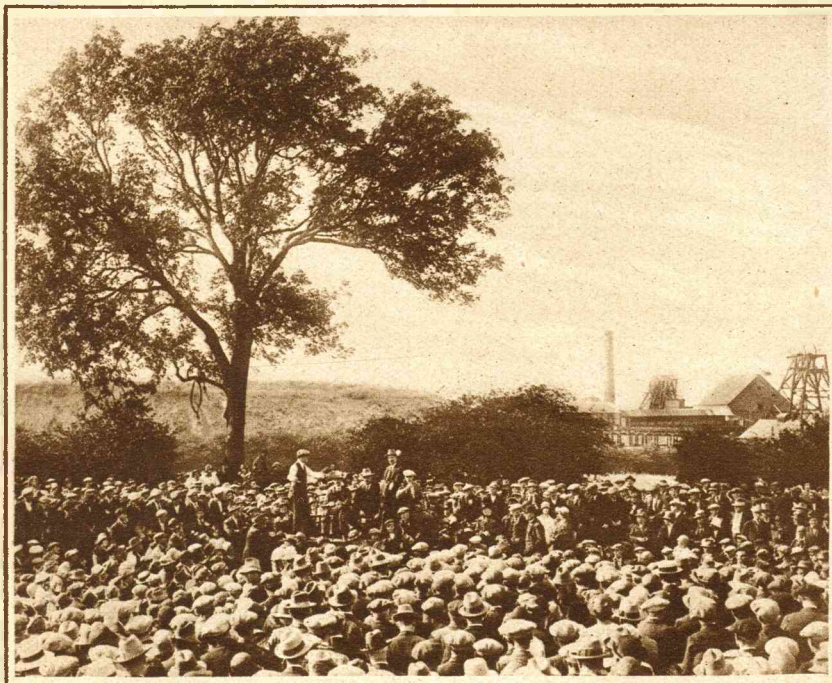
Foto-Nieuws uit het Buitenland

In de bosschen van Erkner, in de nabijheid van Berlijn, worden boringen naar bruinkolen gedaan.

Miss Mary Twar en Miss Juana Saiy te La Paloma, hebben de langste haren van het land, en denken er niet aan heur haartool aan de schaar over te leveren.

De staking in Engeland. Mr. Cook, de secretaris van de mijnwerkersfederatie, houdt een redevoering in de open lucht te Loughborough.

De menigte te New York, die Miss Gertrude Ederle, de Kanaalzwemster, bij haar terugkomst in Amerika opwachtte.

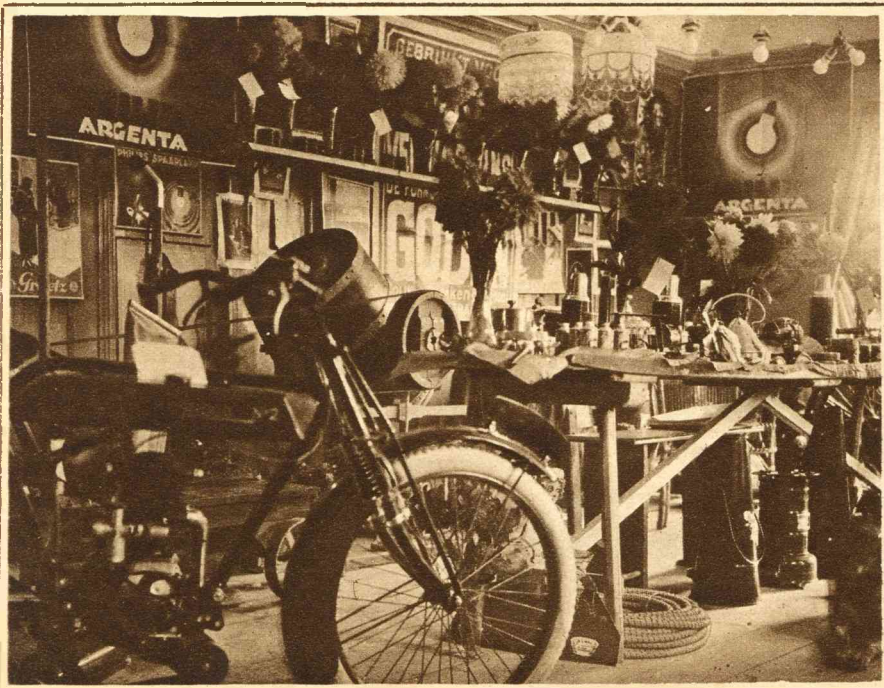
Te Den Burg op Texel werd Woensdag 1 September een schapenfokdag georganiseerd. Op onze foto zien we de vol-groeide symbolen van zachtheid en lieflijkheid op den wagen plaatsen om naar huis te worden gereden.

*

Noord- Hollandsch Allerlei

*

Hiernaast:
Te Schermerhorn is 'n bloemen-
tentoonstelling gehouden, die
zeer geslaagd mag heeten. Ver-
schillende inzendingen
waren door de school-
jeugd zelf opgekweekt.

Een kijkje op de Nijverheidstentoonstelling, die er tevens aan verbonden was.

Op de zaadfabriek van de firma Sluis en Groot te Enkhuizen herdacht de heer J. Bom Sr. den dag waarop hij voor 50 jaar bij genoemde firma in dienst trad. Zijn zoon de heer J. Bom Jr. heeft bij dezelfde firma reeds zijn 25-jarig jubileum gevierd. Voorwaar, een niet iederen dag voorkomend geval.

*

Op 'n speelterrein vierde de kinderen feest nadat ze er in optocht heengetrokken waren.

De Vrouw en Haar Rijk

HERFST-MODE

De vakantie behoort voor velen weer tot het verleden.

Maar ja, de tijd staat niet stil en wij, mode-chroniqueuses, moeten onze oogen weer richten naar de toekomst, waar het najaar ons te wachten staat, met veel nieuws en veel bewonderenswaardigs.

De nieuwe kledingcollecties voor het najaar kenmerken zich door de rechte lijn. De wijde der rokken blijft gehandhaafd doch wordt in hoofdzaak in het midden aangebracht en zelden zijwaarts.

Plooiën van allerlei genres zijn sterk overheerschend.

Mantels die geen onderdeel van een toilet vormen, maakt men driekwart of lang. Mantelcostuums en ensembles schijnen voor den middag bestemd; voor avonddracht draagt men meestal den mantel.

De populariteit van den mantel is voorloopig nog groot. De mode-wereld heeft meer en meer den mantel als een schier onmisbaar kledingstuk weten te waardeeren en de geweldige variatie der modellen, maakt eentonigheid geheel uitgesloten. Een jongensachtige invloed en een zoo-echt-vrouwelijke wedijveren om den voorrang. Dan zien wij den eersten als „den” toonaangevenden invloed verschijnen, om daarnaast den tweeden, als eveneens begeerenswaard, aan ons oog te zien voorbijgaan.

Zijden en wollen jersey, zoozeer geschikt als sportweefsels, toonen ons veel streepdessins. Wollen jersey met metaaldessins zijn „haute nouveauté.”

Lichte tinten blauw, porcelain-blauw, bois de rose, rood, jade, purper en zwart zijn mode-tinten, ook voor den winter.

Daarnaast komen de tweekleur effecten veel voor, die zoowel voor japonnen als wel voor deux-pièces worden toegepast.

De silhouet is eenigszins gewijzigd. De taille-lijn is vastgesteld ter hoogte van 2½ c.m. beneden de normale plaats. Vrij sterk wordt de taille gemarkeerd; de heupen zijn dikwijls gedrapeerd. De rokjes zijn ruim, kort en recht.

Voor avondjurkjes worden veel Empire-japonnetjes gezien. Het namiddag-japonnetje is meestal blousend in den rug en heeft een rokje met losse baantjes of ingezette paneaux, welke fijn geplooid of geplisseerd worden.

ANGÈLE.

HOE LANG MOETEN WIJ ONS ETEN KOKEN.

Men heeft het in allerlei boeken als een vooruitgang van de beschaving geduid, dat wij ons meeste voedsel niet meer in rauwen, maar in gekookten toestand nuttigen. Bij physiologische onderzoekingen in de vorige eeuw scheen dit koken ten goede te komen aan de betere vertering; daarbij werden schadelijke bacillen en ingewandswurmen bij het koken gedood, zoodat het koken van het voedsel wel een bijzonder nuttige maatregel scheen.

In den laatsten tijd heeft men volgens het Hbid., bij het onderzoek van de vitaminen gemerkt, dat gekookt voedsel in sommige opzichten achterstaat bij rauwe spijzen. Bij het koken worden n.l. de vitaminen beschadigd. Prof. Friedberger te Berlijn heeft nu nog eens onderzocht, hoe het staat met het lichaamsgewicht van ratten, die met gewoon eten uit een restaurant gevoerd worden; een andere serie dieren werd daarnaast met hetzelfde eten gevoerd, nadat dit verscheidene uren bij 100 gr. was verwarmd. Daarbij bleek nu in de

Practische kleding voor de huishouding

1. Een praktisch mouwshort van beige linnen met sepiabruin bies afgezet. Op de heupen een weinig gefronst. Het kraagje liggend. Het zakje van voren is met borduursel versierd. 2. Een allerliefste huisjapon van geruit popeline. De helft van het liggende kraagje, zoowel als de sluiting van een donkerder effen stof in de tint. Van voren valt de rok in breede platte plooiën.

De sluiting is van voren met knoop en knoopsgaten. De knoopjes worden met dezelfde stof overtrokken. — 3. Een coquet schortje van donker gebloemd satinet aan den hals met een effen puntstuk afgesloten. Een ceintuur ter heuphoogte voor de sluiting achteraan. — 4. Een smaakvolle huishoudjapon van olijfgroene serge. Bij het schouderstuk ingeknipt, waaruit twee van onder uitspringende stolp-plooiën, waarvan op de linker een klein zakje. Onderdoor loopt een ceintuur welke ter zijde in een strik eindigt. De

eerste plaats, dat de ratten die met het kort gekookte voedsel gevoerd waren, veel meer in gewicht toenamen, dan zij, die het overgare eten te nuttigen kregen.

Dat was in het licht der vitaminen bezien, niet verwonderlijk. Veel vreemder echter was het, dat de ratten van het overgare eten belangrijk meer aten en niettemin toch minder zwaar wogen. Een rat behoeft van rauw, resp. kort gekookt voedsel veel minder te gebruiken dan van zeer gaar gekookt eten.

Friedberger heeft zoowel met jonge als met volwassen ratten gewerkt en bij deze kreeg hij hetzelfde resultaat.

Zouden deze proeven ook gelden voor menschen, dan zou daarbij in de eerste plaats blijken, hoe verkeerd het is, het eten langen tijd warm te houden, zooals dit vooral in restaurants wel gebeurt. Maar bovendien moet men zich afvragen of men niet weer moet terugkomen tot het rauwe voedsel. Hierbij niet gerekend de gevallen waarin koken gewenscht is, b.v. om bederf te voorkomen. Groenten echter kunnen met succes in vele gevallen rauw worden genuttigd, worteltjes, salade enz. In het licht van deze proeven zal men zulks moeten bevorderen.

Friedberger meent, dat het voordeel van even gekookt boven lang

gekookt voedsel niet moet gezocht worden in de vitaminen, maar in iets anders, dat nog onbekend is. Of hij hiermee gelijk heeft, kan betwijfeld worden, maar doet ook weinig ter zake.

Bij het mesten van varkens doet zich het zelfde vraagstuk voor: het zou best mogelijk zijn dat deze dieren beter gedijen met rauw of even gekookt dan met gaar voedsel. Friedberger is bezig dit te onderzoeken.

LIMONADE VAN VLIER- EN LINDEBLOESEM.

Gedroogde vlierbloesem kan ons in vereniging met lindebloesem en andere ingrediënten een zeer smakelijke limonade verschaffen. Om die te verkrijgen gaan we aldus te werk:

De vlier- en lindebloesem wordt, voor de vruchtzetting heeft plaats gehad, geplukt en in de schaduw gedroogd. We nemen daarna van elk een kleinen handvol, voegen daarbij 6 ons witte broksuiker, 1 citroen, ½ wijnglas azijn en 4 liter water. De citroen en de broksuiker worden geraspt, waarna 't inwendige van den citroen in zeer dunne schijfjes wordt gesneden. We brengen nu alles te zamen in een pot, dien we zeer goed dicht dekken en laten het daarin zes dagen staan. Dan gieten we het vocht in flesschen, die we goed kurken en toebinden alsof 't champagne ware. In die flesschen laten we onze limonade 3 à 4 dagen in de zon trekken, de flesschen liggende, waarna deze steeds liggende in den kelder gebracht worden.

BOONENGEHAKT.

Benodigdheden: 3 ons zeer droge, gekookte bruine boonen in 2 ons koude, gaargekookte aardappelen, wrijf deze tezamen heel fijn of maal ze door een vleeschmolen. Dit mengsel bereidt men geheel als vleeschgehakt, met peper, zout, nootmuskaat, wat finge-hakte peterselle, een ei en een in boter lichtbruin gefruut uitje. Maak een paar mooie ballen ervan en braad ze in ¾ ons boter of margarine rondom mooi bruin. Maak de jus af met water en een eetlepel soja of Maggi's aroma.

RABARBER MET SCHUIMKOP.

4 pers.: 1 à 1½ K.G. rabarberstelen, 100 gr. suiker — zoo noodig een weinig maizena — 2 eiwitten.

Doe de bladeren van de stelen af en snijd de stelen met schil en al in kleine stukken. Wasch ze en zet ze op met iets water (kan ook zonder water). Om suiker te sparen kan men 't kookwater afgieten. Maak ze dan af met suiker en bind, als het nog noodig is, met iets maizena of een ei of eidooier. Klop de eiwitten heel stijf en roer er op het laatst 100 gr. suiker door. Doe de rabarber in een vuurvasten schotel. Leg 't schuim erop. Strooi er nog een lepel poedersuiker overheen en plaats hem in een lauwen oven. Laat 't eiwit langzaam brosen en droog en lichtgeel van kleur worden, gedurende 1 uur à 5 kwartier.

Bij de aardappelen of op de boterham is dit 'n lekkernij.

OMGEKRULDE TAPIJSTRANDEN.

Heeft u omgekrulde tapijstranden, leg het tapijt dan met den onderkant naar boven op den vloer en leg natte doeken op de randen van dien achterkant van het kleed. Strijk die kanten zoo lang met een heet strijkijzer, tot de doeken en het kleed droog zijn. Als dit gebeurd is, vindt men nergens aan het kleed meer omgekrulde randen. Bovendien kan deze behandeling altijd weer zonder kosten en met weinig moeite en tijdverlies worden toegepast. Er is geen stijfjel, geen geknoei met lijm of dergelijke bij noodig. Het resultaat dat men bereikt, is steeds zeer bevredigend.

ONZE SPECIALITEIT:

POLKA KNIPPEN
ONDULEEREN
en KAPPEN f1.50

MAISON
BOLTEN

KALVERSTR. 177, 1e étage
tegenover den Heiligenweg

KNIPCURSUS, HOEDENCURSUS.

Handw.cursus f 3, f 4 en f 5 p. m.

J. DE KOSSEN, Bilderdijkstraat 3

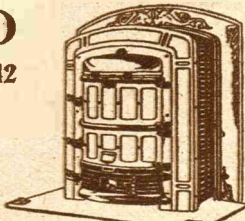
Advertentie-nieuws
is ook nieuws!

EIGENHAARD

Ceintuurbaan 342 - Telef. 26042

AMSTERDAM

Desgewenscht termijnbetaling

Dames, wilt U van een ouden hoed nog iets moois laten maken? Gaat dan naar de

Dameshoedenfabriek

Fa. J. G. van Driel Jr.

Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 3 5447.

Geopend van 9-6 uur, 's Zaterdags tot 1 uur.

STOOMWASSCHERIJ „NEERLANDIA”

3de Hugo de Grootstraat 17 - Tel. 33908

25 cent per K.G. - 25 cent per K.G.

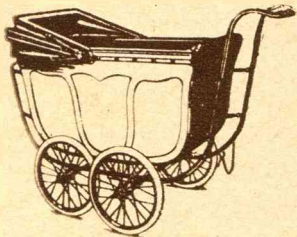
HELDER en CONCURREEREND

Voor Hotels en Café's Speciale Tarieven.

Wie 't laatst lacht, lacht 't best

Vraagt **SPOOR'S**
MOSTERD

„THE MARMET“

De „Lichtste Wagen“
der Wereld.

Alléén verkrijgbaar bij:
P. F. L. DE RIDDER
alléén **HARTENSTRAAT**

Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 25.—
Vouww. m. kap „ „ 20.—

HOOPVOL.
De honderdjarige
maakte het uitstekend.
„Maar,” zei een der
bezoekers, „ik ben toch
bang, dat u geen tweede
honderd jaar beleven
zult!”

„Och, waarom niet?”
was, 't antwoord. „Toen
ik aan m'n eerste hon-
derd begon, was ik veel
zwakker dan nu.”

REMEDIE.
„Ik wou, dat ik het
snorken kon afleeren.
Ik snork zoo hard, dat
ik er zelf wakker van
word.”

„Kan je dan niet in
n andere kamer gaan
slapen?”

TE VEELEISCHEND.

Hij wilde haar bloe-
men sturen voor het
bal en vroeg van welke
soort ze wel het meeste
hield.

„Van Orchideeën,” zei
ze. „Die zijn zoo zeld-
zaam.”

„Maar meisjes niet,”
zei hij.

En hij stuurde heele-
maal geen bloemen.

EN OF.

„En denkt u, dat u
m'n dochter gelukkig
kunt maken?”

„Nou meneer, en of!
U had haar moeten
zien, toen ik haar
vroeg!”

Ambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitslui-
tend naar het sedert
25 jaar onover-
troffen preparaat
Anusol

Suppositoria der Firma Goedecke & Co. In
roode doosjes met loodje. Al het andere
wijze men af. Gen. vertegenw. voor Ned., Oskar
Koch, A'dam, Adm. de Ruiterweg 196, Tel. 24196.

WAT HIJ DOEN ZOU.

„Weet je, Krelis, wat 'n mooi ding zou wezen? Als je voor-
uit wist, waar je sterven zou!”

„Wat zou je daaraan hebben?”

„Nou dat 's nogal glad! Ik zou er nooit naar toe gaan!”

SCHRIKBEELD.

„Ja, ik heb m'n vrouw op 'n eigenaardige manier leeren
kennen. Ik overreed haar met m'n auto en later ben ik met
haar getrouwd.”

„Jongen, als zoo iets altijd gebeuren moest, dan zou er niet
meer zoo roekeloos gereden worden!”

REKENLES.

„Als je vader je moeder nou eens veertig cents gaf en hij
moest er dan weer vijf terug hebben, wat bleef er dan over?”

„Ruzie meneer.”

HET GOEDKOOPE CADEAUTJE.

„Al wat die Willems maar aanraakt, verandert in goud,”
zei hij.

„Dan wou ik, dat hij dien armband eens aanraakte, dien je
mij gegeven hebt,” zei zij toen.

OPTIMISTISCH.

„Vader, wat is een
optimiste?”

„'n Optimiste, mijn
jongen, dat is 'n vrouw,
die denkt, dat haar
vriendinnen denken, dat
ze net zoo jong is, als
ze zegt dat ze is.”

DE ANDERE

VRIENDIN.

„Tom trok zoo'n gek
gezicht, toen hij me
vroeg!”

„Geen wonder, toen
hij zoo iets gek deed.”

ZEEREIS.
„Ik ben met een van de
grootste booten naar Ame-
rika geweest.”
„En hoe vond je het?”
„Schitterend! Net of je
in 'n prachtig groot hotel
was. Als ik niet aldoor zee-
ziek was geweest, zou ik
nauwelijks gemerkt hebben,
dat ik op 't water was.”

KRIJGSLIST.

„Och Jan, zou jij, eer je
naar kantoor gaat, eens
even naar de keuken willen
gaan om Coca 'n standje
te maken — over 't eten
bijvoorbeeld?”

„Waarom? Ik dacht, dat
je zoo met haar was in-
genomen!”

„Dat ben ik ook. Maar ze moet aanstands kleeden kloppen,
en dat doet ze veel beter, als ze kwaad is.”

DE HOOFDPERSOON.

De juffrouw in school vertelt een en ander van de bijen.
„En in iederen korf is één bij, die niet werkt, maar die door
al de anderen wordt bediend. Zij zijn er zeer vriendelijk voor,
brengen er voedsel naar toe en zorgen ervoor op alle ma-
nieren. En wie van de kinderen kan me nou vertellen wat
dat voor 'n bij is?”

Er heerschte lange stilte. Toen stak een klein meisje haar
vinger op.

„De kostganger, juffrouw.”

VERKLARING.

„Wat zijn hier toch veel bergen!” verbaasde zich de toerist.
„Ja,” zei de man die er woonde, „we hadden zóóveel land,
dat we het op hoopen moesten gooien.”

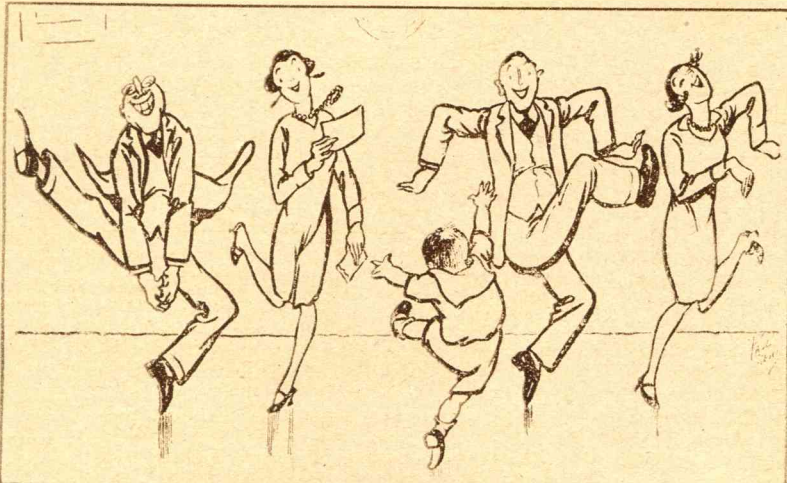
DE VRIENDIN.

„Wat is je kleine jongen toch een schat! Hij zei tegen me,
dat ik zoo mooi was!”

„Is 't heusch? Dan moet ik toch eens met hem naar 'n
oogarts.”

ROOKT

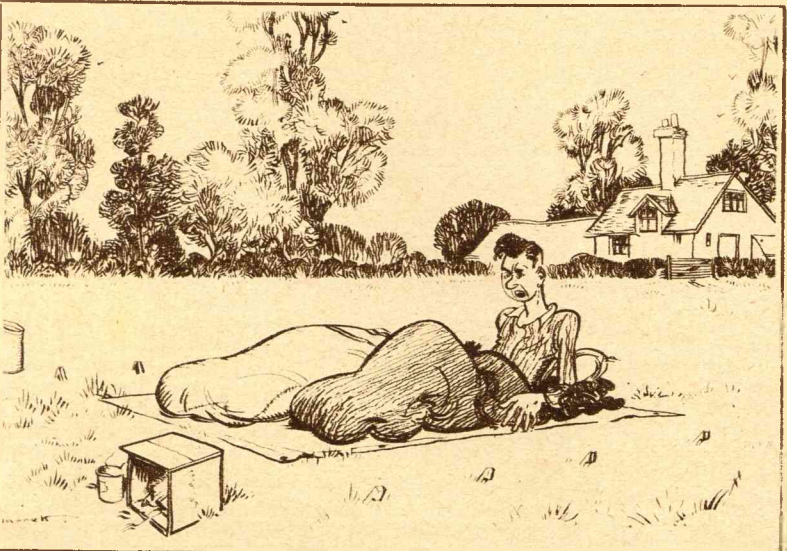
Spa tram

HET TELEGRAM.

„Auto-ongeluk, kunnen onmogelijk komen.”

(London Opinion).

Eerste Kampeerder: „Hé, Jan, word wakker. M'n schoenen zijn gestolen!”
Tweede Kampeerder, nog slaapdronken: „Waarom heb je ze dan ook niet in de tent gezet?”
Eerste Kampeerder: „Heb ik gedaan, maar de tent is ook gestolen.” (The Passing Show)

Frisch en opgewekt

**Dr. Claude L. Wheeler, een be-
kend Engelschge-
neesheer schrijft:**

„De winst aan
levenskracht door
Sanatogen is
blijvend, 't bouwt
de cellen van het
lichaam op en ver-
sterkt deze, omdat
het een werkelijk
celvoedsel is.”

Door lichaam en zenuwen te
versterken met Sanatogen zult
ge in staat zijn meer en beter
te werken en toch onvermoeid
van Uw vrijen tijd te genieten.
Sanatogen voert extra kracht
aan het lichaam toe, omdat het
juist die stoffen — phosphorus
en albumine — bevat, waaruit
nieuwe kracht wordt opge-
bouwd. Op die wijze voegt Sana-
togen kracht bij kracht en zult
ge reeds binnen enkele weken
den versterkenden invloed op
Uw gestel ondervinden.

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel

Bij alle Apoth. en Drogist vanaf fl. 1.— per bus

RHEUMATIEK Verrassende Genezing

van
een 80-jarige vrouw
na 10 jaren smartelijk lijden.
Kon niet geloven, dat er een middel
bestond.... Nu door mij
in vier weken genezen

Probeer mijn behandeling gratis

Weinig lijdens kunnen erger zijn dan
Mej. E. P. MULLIE-HIRT, te Cad-
zand, vóór mijn behandeling was. Tien
jaren leed zij aan Ischias (Heuppijnt)
en Spierreumatiek in de beenen. Met
uitzondering van een vreeselijk strom-
pelen door de kamer, waaraan zij ge-
ketend was, was van beweging geen
sprake meer.

En nu? Lees hetgeen zij schrijft:
„Ik heb het genezen en u te be-
richten, dat ik geheel hersteld ben.
Ik gevoel NIETS meer. Ik heb nooit
kunnen geloven, dat er een middel
voor Rheumatiek en Jicht kon be-
staan, doch de ondervinding heeft
mij anders geleerd. Zoals u weet,
ben ik tachtig jaar, doch gevoel mij
nu een geheel ander mensch. Ik zal
uw middel, dat ieder lijder gerust kan
gebruiken, ten zeerste aanbevelen.”

MIJN GRATIS AANBOD

Laat ieder lijder, die dit leest, om een
gratis 10 dagen voorraad dezer merk-
waardige behandeling schrijven. Het
geval van Mej. MULLIE-HIRT bewijst,
dat er geen te ernstig is, om door deze
behandeling genezen te worden. De
Heer Arthur Richards, in wiens privé
laboratorium zij gevonden werd, zegt:
„Ik zal niet rusten alvorens ik ieder
lijder aan Rheumatiek, Ischias, Jicht,
Knobbelsicht of eenige andere Urine-
aandoening de gelegenheid gegeven heb
mijne Behandeling gedurende 10 dagen
op mijn kosten te beproeven.”

Hoe dit aanbod aan te nemen
Zend noch geld, noch postzegels. Zend
eenvoudig uw naam en adres met de
woorden: „Gratis Voorraad”, per 10 cts.
briefkaart, waarna de 10 dagen Gratis
Behandeling, te zamen met verklarende
Brochure en de beschrijving van meer-
dere wonderlijke genezingen, u per
keerende post franco zal bereiken.

Adres: Mr. Arthur Richards,
Kamer 922, 50, Gray's Inn Road,
Londen W.C. 1, Engeland.
Porto naar Engeland: Briefkaarten
10 cent. Brieven 15 cent.

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten.
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Conclante voorwaarden

CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
te Amsterdam,

Keizersgracht 302-304

DAMES

Weet U dat wij beroemd zijn
door ons Polkaknippen? Pro-
beert U het ook eens bij ons.

C. H. SCHRÖDER
Reestr. 16 - Amsterdam.

AUTO TE KOOP van particulier.

bekend Eur. merk. 4-cyl. 2-pers. Sporttorpedo de Luxe, met afgesl. Dixzit. voor
2 a 3 pers. spec. n. tekening geb. carr. kap ingebouwd. C. A. V.-verlichting.
Boschstarter. 2 res. wielen, veel asseciores. Benzineverbruik 1 liter op 9 KM.
Loopt op prijs 5 K.M. Eenige wagen voor sportieve jongelui.
Eventueel genezen tot ruil voor lichte gesloten wagen.
Te bevragen en te zien: Kon. Wilhelminalaan 472, bij Viaduct. Prijs f 1450.-.

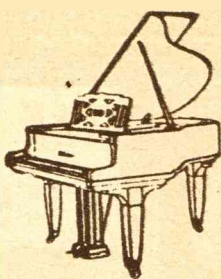
BLOM's Beddenmagazijn FERD. BOLSTRAAT 18 - AMSTERDAM

ONS SUCCES 1926

- 2 Persoons zwaar massief eiken Ledikant
- 2 Persoons stalen Gezondheidsmatras
- 2 Persoons 3-deelig damast Kapokbedstel
- 2 Persoons Spiraaldek

ALLES MET 10 JAAR GARANTIE

f 93.—

IN DRIE JAAR EIGENAAR
VAN EEN

Piano, Kunstspelpiano, Vleugel,
Orgel of Kunstspelorgel

door eenvoudig huren. — Alle bekende
merken worden met 10 jaar garantie door
geheel Nederland geleverd. Vraagt nieuwen
catalogus 167 en conditiën aan:

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabriek

TOEZICHT OP DE INDEKS.
DOOR 'T RIJK EN KONINKL.
INST. VAN INGENIEURS
DIR. ROTHUIZEN & WIND

P B N A
BRIEFONDERWIJS

DE TECHN. SCHOOL!
VOOR IEDER - OOK VOOR U!

Voor Technici - Ambachtslieden - Kantoorpersoneel

Kosteloos prospectus Techniek - Boekhouden - Chemie. Vraag Inlichtingen

Het Nederl. Technicum PBNA - Arnhem V.B. 41

VAN NELLE PAKJES KOFFIE GEBROKEN THEE

WRIGLEY'S P.K. voor-
komt vermoeidheid, schij-
den dorst en Uw pijp ta-
bak na het werk smaakt U
er des te beter door.

Een goedkope versnape-
ring, waarvan de frissche
pepermuntmaak b-l-h-f-f.

Door Uwe advertentie-reclame tot
„heel de wereld” spreken: dat is 't
wat U met Uwe advertentiën beoogt!

Gebruikt voor die advertentie-reclame
de dag- en weekbladen, waarvan
„Werfkracht” de advertentie-regie
heeft — dan bereikt U een zeer groot
deel van de Nederlandsche bevolking.

Een brief kaart aan „Werfkracht”,
Mauritskade 39, Den Haag en U ont-
vangt dadelijk uitvoerige inlichtingen

PHOTO - ARTISTIQUE v. d. Helstplein 6 - A'dam

Laat U eens 3 prachtfoto's maken voor
f 1.25. Vergrooting 35 X 45 naar ieder
portret 5 gulden franco huis. Kunstvol
geschilderde photo's uiterst billijk. Ont-
wikkelen en afdrukken voor Amateurs.

Adverteert in „De Stad”

SPIEGELS

Direct van fabriek
op f 1.— per week.

Brieven onder Motto „Spiegels”
bureau van dit blad
Keizersgracht 234 - Amsterdam.

ITMO

AMSTERDAM
P. C. HOOFDSTR.
125

BRIEFLESSEN

VOOR AMBACHTSLIEDEN, Timmerman, metsel-
loodg., schilder, meubelm., wagenm., electrotechn.,
chauffeur-mont., verwarmings-techn., land- en scheeps-
machinisten enz. VOOR KANTOOR, Boekh., Fransch,
Duitsch, Engelsch. VOOR RIJKSBETR., politie, kom-
mies, rijksekerk, onderw. Opleiding voor alle examens.
Prospectus en proefles gratis.

MAISON MARCEL - OVERTOOM 369

KNIPPEN 30 cent

Kaart 10 X f 2.50

6 DAMESSALONS

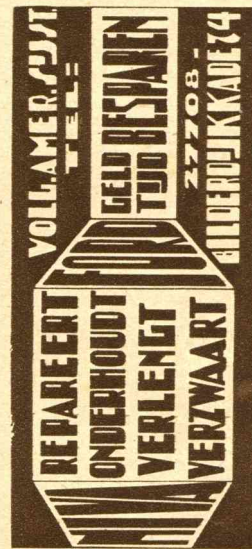
ONDULEEREN 60 ct.

Kaart 10 X f 5.—

6 DAMESSALONS

MEUBELWAS
„GLIM”

geen cadeaux, dus lagere prijs
bij prima kwaliteit.

U kunt met Uw oogen toch nooit
te voorzichtig zijn. Koopt Uwe
brillen en Pince-Nez bij:

F. M. E. BOLLEMEYER
Opticiens

Javastraat 117 - Amsterdam.

Dr. H. NANNING'S KINADRUPPELS

HET BESTE EETLUSTOPWEKKENDE VERSTERKINGSMIDDEL

HET EENIGE ALCOHOLVRIJE KINA-EXTRACT

20 Druppels een half uur vóór de maaltijden in wat water ingenomen, bevorderen de
werkzaamheid (peristaltiek) van maag en ingewanden, daardoor begint de spijsvertering
zoodra het voedsel in de maag komt, en ontstaat geen gevoel van volheid, pijnlijke maag-
uitzetting, oprispingen, gasvormingen, migraine, enz. Dr. H. NANNING'S KINADRUPPELS voor-
komen digestiebezwaren, overmatige zuurvorming en genezen nerveuse aandoeningen van
de spijsverteringsorganen, in tegenstelling met andere middelen, zooals dubbelkoolzure-
soda, Magnesia, enz., welke na den maaltijd ingenomen worden en wel de gevolgen
eener onvoldoende spijsvertering tijdelijk kunnen verzachten, doch niet de oorzaak er
van wegnemen en op den duur de kwaal zelfs verergeren.

Dr. H. Nanning's Kinadruppels zijn alom verkrijgbaar à f 1.30 per flacon.

MEUBELEN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

ZIJN KEUZE
„M'n oom is over de brug gekomen, hoor! Ik mocht kiezen tusschen een nieuw huis of een nieuwe auto.“
„En wat heb je gekozen?“
„De auto.“
„Dat verwondert me. Ik dacht, dat je altijd zoo dolgraag 'n eigen huis wilde hebben.“
„Nou ja, maar ik dacht zoo: Als ik een auto heb, ben ik toch niet veel thuis.“

DE BRUUT

„Ik hoor, dat je engagement af is.“
„Ja, Charles heeft zich schandelijk gedragen.“
„Hoezoo? Ik dacht, dat jij 't afgemaakt had?“
„Natuurlijk. Maar hij was er helemaal niet wanhopig onder.“

RADIO.

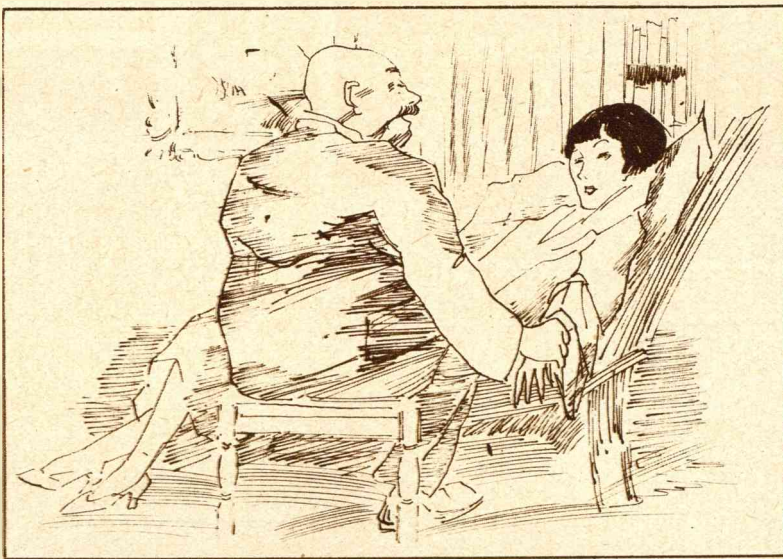
„Eerlijk gezegd, Jansen, die radio van je begint me leelijk te vervelen. Die heeft me vannacht tot twaalf uur wakker gehouden!“
„Hé, wat jammer, dat je 't niet een kwartiertje langer hebt volgehouden. Toen hadden we jazz-band uit Parijs.“

GEEN SCHANDAALTJES MEER

„Zoo, ik ben toch blij, dat ik weer thuis ben. En vertel me nu eens gauw al de schandaaltjes, die er gebeurd zijn, terwijl ik weg was!“
„O kind, toen jij er niet was, is er helemaal niets schandelijks gebeurd.“

WAARDEERING.

De beroemde schilder was in de nabijheid van een stil dorp aan een nieuw landschap begonnen. Een oude man had geruimen tijd zwijsend staan kijken. Eindelijk kuchte hij en hij wees naar het schilderij. De artiest keek glimlachend op. Ook de lof der eenvoudigen was hem lief. En de man vroeg:
„Da kompt zekers veurdeeler uit dan pottegraffieren.“

VERSTROOID.

Een arts: (een dame den pols voelend) zeven, acht, negen, tien, boer, vrouw, heer, aas.

LASTIGE VRAAG.

„Zeg eens, Liesje, ben jij aan die koekjes geweest?“ vraagt moeder streng.
Liesje antwoordt niet dadelijk. Dan kijkt ze haar moeder verwijtend aan en zegt:
„Heeft uw moesje u vroeger niet geleerd, dat u niet zoo veel mag vragen?“

VAN RIJN'S

Utrecht De Beste MOSTERD

VERGEEFS.

Als je iets vergeet, dan kan dat een goede les zijn voor een volgende gelegenheid. Maar een vliegenier, die bij het omlaag springen zijn parachute vergeet, heeft daar gewoonlijk niet veel aan.

VOORDEELIG.

„Hoe kwam het, dat uw man zoo plotseling gestorven is, kort nadat hij zoo'n hooge levensverzekering had afgesloten?“

„Och, de man heeft zich dood gewerkt om de premie te kunnen betalen.“

VOORSPOED.

„Wel collega, ik hoor dat je je in den Haag gevestigd hebt. En hoe gaat het met de praktijk?“
„Uitstekend! Ik ben nou al in het stadium gekomen, dat ik het mijn patienten durf te zeggen, als ze niets mankeeren.“

ANTIQUITEIT.

„Die juffrouw Wessels is heel wat ouder dan ik dacht, hoor!“

„Hoezoo?“
„Wel, ik vroeg haar of ze de fabelen van Lafontaine gelezen had en toen zei ze, dat zij ze al gelezen had, toen ze pas uitkwamen.“

„En, professor, zegt u mij nu eens heel eerlijk uw meening over mijn stem.“
„Wel, juffrouw, als u in het hooge register aan stemmateriaal bezat, wat u in het lage mist, dan zou uw toekomst verzekerd zijn.“

Man: „Nou, lieve, ben je nou niet blij, dat ik niet heb toegegeven aan je wensch om zoo'n dure luxe-auto te koopen?“
(London Opinion)

Uitslag Prijsvraag No. 21

SPREEKWOORD No. 17

De oplossing is:

**ALS DE WIJN IS IN DEN MAN,
IS DE WIJSHEID IN DE KAN.**

Bij loting onder goede oplossers werden de volgende prijzen toegekend:

Een fraai presenteerblaadje.

F. C. Homan, Bijdorpsstraat 9, Sassenheim.

Een sigarenblaadje.

J. Greiner, Hugo de Grootkade 1, Amsterdam.

Een bus Amstelcacao.

Maria Kuijper, Utrechtschestraat 76, Amsterdam.

Een aschbakje.

J. v. d. Meer, Brederodestraat 64, Zandvoort.

Het schijnt noodig te zijn, er nog eens op te wijzen, dat waar wij iedere week vier prijzen beschikbaar stellen, onmogelijk allen, die een goede oplossing inzenden, ook een prijs kunnen winnen. Er zijn nog altijd menschen, die verstoord zijn als ze een prijsvraag goed oplossen en dan geen prijs krijgen. Wij ontvangen geregeld van die „beleefde“ briefjes van dergelijke oplossers, die zich nota bene nog verongerijkt voelen op den koop toe. Deze week weer twee. Een luidt er als volgt:

„Mijnheer het is nu voor de derde keer dat ik meeding in uw prijsvraag, maar nu hoop ik, dat ik niet vergeten word. Mijn vorige opgaven waren ook goed. Ze houden me toch niet voor den mal?“

Is dat nu niet een beetje erg naïef? Neen mijnheer, ze houden u niet voor den mal, maar u begrijpt toch wel, dat wij iederen abonné niet elke week een cadeau van eenige guldens waarde kunnen geven als toelicht op een nummer. dat hij voor 12½ cent koopt?

Een drietal andere abonnés vraagt:
„Waarom er altijd om de prijzen moet gelooft worden en dan: „Moet dat altijd zoo blijven? Wij hebben nog nooit een prijs gewonnen.“

Ons dunkt, dat het de eerlijkste manier is, om de prijzen onder de goede oplossers te verloten. Weet u een andere manier, dan houden we ons voor mededeeling aanbevolen en zullen gaarne overwegen of uitvoering mogelijk is.

DE PRIJSVRAAGREDACTEUR.

Miss Blanche
VIRGINIA
CIGARETTES

IEDER OP ZIJN MANIER.

„Maar Treessje, je mag poesje niet met water en zeep wassen! Kleine poesjes mogen niet gewassen worden!“
„O moes, ik kan ze toch niet aflikken!“

VIJANDELIJKHEDEN.

„Dat mensch van den overkant is zoo'n spook! Die kijkt ik nooit meer aan!“

„Waarom niet?“
„Nou, zij had zoo'n leuken hoed en toen had ik er ook zoo een gekocht en nou heeft zij dien van haar aan de meid gegeven en zelf heeft ze weer een anderen genomen!“

GEDEELTELIJK.

„Julie stadsmenschen weten nogal wat!“ schamperde de boer.
„Ik wed, dat je geeneens weet, waar de melk vandaan komt!“
„O ja. Gedeeltelijk van de koe.“

VERWIJLT.

„U bent niet consequent, dokter. U zegt me, dat ik nergens over tobben mag en nou stuurt u me zoo'n hooge rekening!“

NIET ZOO ERG

„Hoor eens, kerel, je kan er niet door! Het regent baksteen, man! Je zal hier moeten blijven eten.“
„O neen hoor, zóó erg is 't nog niet!“

DE VOGELVERSCHRIKKER.

„Heb je hier geen last van spreeuwen? Ik zie nergens een vogelverschrikker.“
„Dien hebben we niet nodig. Ik loop hier zelf den heelen dag rond.“

ZEKERHEID.

„Is er wel iets op de wereld waar je absoluut zeker van bent?“
„Ja, ik ben er zeker van, dat ik nergens zeker van ben.“

Prijsvraag No. 24

SPREEKWOORD No. 20

Hier volgt 't negentiende van onze reeks geïllustreerde spreekwoorden.

Voor goede oplossingen loven wij de volgende prijzen uit:

1 fraaie tabakspot, 1 luxe jam-pot, 1 bonbon-mandje, 1 doos zeep.

Inzenders van oplossingen worden verzocht, het gevonden spreekwoord op een open briefkaart te schrijven

en daaraan niets anders toe te voegen dan naam en adres. De briefkaarten moeten geadresseerd zijn aan den prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam“ Keizersgracht 234, Amsterdam en ons uiterlijk Donderdag 16 September bereikt hebben.

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

*

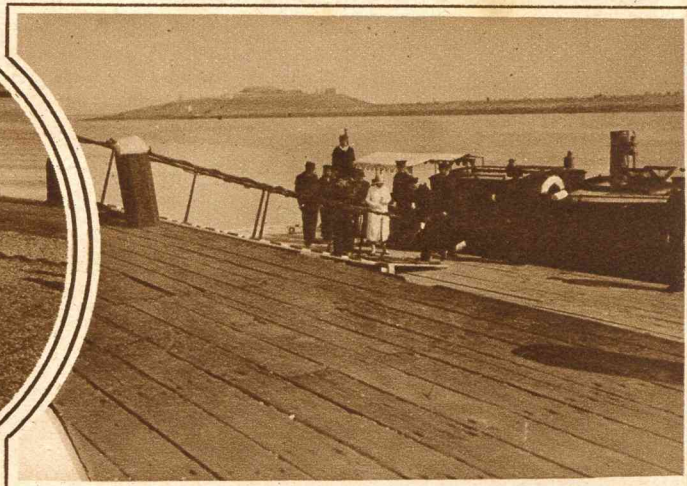
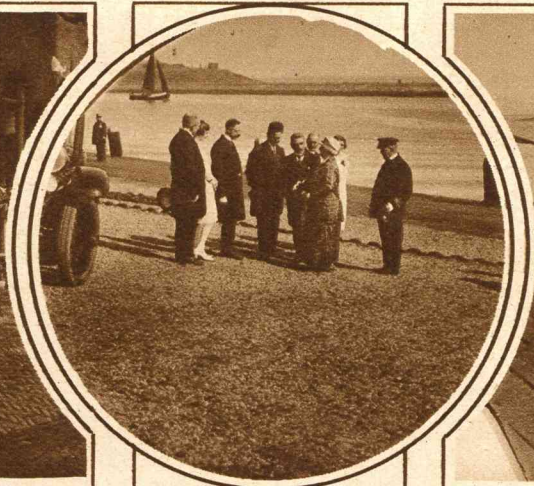
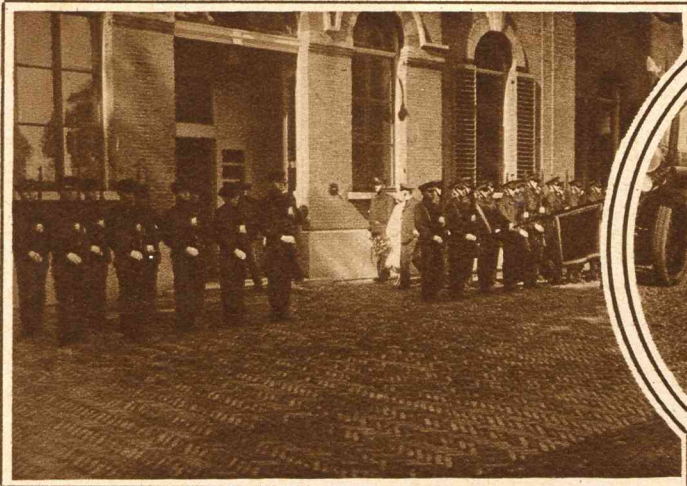
Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

De Koninklijke familie met de Sumatra van IJmuiden naar Helder

De Koninklijke gasten aan boord te midden van officieren en manschappen. Twee dagen vóór dezen tocht van de Koninklijke familie werd met de Sumatra, eveneens van IJmuiden naar Helder, een proeftocht gehouden, die door onze foto-verslaggever werd meegemaakt. De foto's door hem op dezen tocht gemaakt, zullen wij in ons volgend nummer opnemen.

HAUST GEMBERMOPPEN

In aansluiting op de voorpagina geven wij hierbij nog eenige foto's van het bezoek der Koninklijke familie te Helder tot het bezichtigen van den kruiser „Sumatra”. Links: Na de inspectie der adelborsten door Z.K.H. Prins Hendrik en H.K.H. Prinses Juliana betreden dezen het Koninklijk Instituut. — In cirkel: H.M. de Koningin wordt door de autoriteiten begroet. — Rechts: Met de admiraalsloep werden Z.K.H. Prins Hendrik en Prinses Juliana van de „Sumatra” gehaald.

H.M. de Koningin op weg naar de D.Z. 9 om deel te nemen aan een tocht op de reede van Terschelling.

Den 11en September herdacht het echtpaar Menist te Amsterdam den dag waarop het voor 67 jaar in het huwelijk trad. Het moge dan al geen wat men noemt jubileum-jaar zijn, een 67-jarig huwelijk leek ons zeldzaam genoeg om er even aandacht aan te wijden. De man is 94, de vrouw 90 jaar.

Een boschmenschen in Artis. Een zeldzaam exemplaar van een volwassen Orang-Oetan, door den bekenden tijgerjager J. F. van Geuns nabij Koala Simpang op Sumatra gevangen, bevindt zich op het oogenblik te Amsterdam.

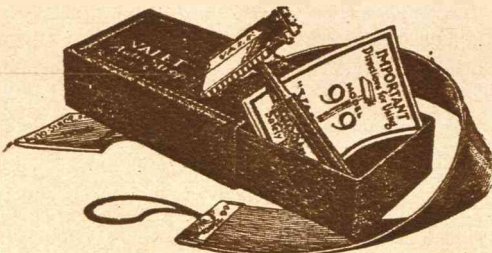
Een man met een schoon geschoren gezicht dwingt respect af en doet zijn werk met plezier.

U zult altijd een goed geschoren gezicht hebben, wanneer U een Valet Veiligheidsscheermes koopt, en dat iederen morgen slechts vijf minuten gebruikt.

“VALET” Veiligheidsscheermes

VALET-Apparaat No. C-99, verpakt in eenvoudig, doch degelijk cartonnen etui, om de prijs zoo laag mogelijk te houden. Men kan zich met dit apparaat, dat slechts F. 1.75 kost, onberispelijk scheren. Het wordt compleet met mesje en aanzetrem geleverd; de prijs kan voor niemand een beletsel zijn.

Indien Uw leverancier de Valet niet verkoopt, geef ons dan zijn naam op en wij zullen zorgen, dat hij of een ander U een apparaat leveren kan.

Importeurs: Firma B. MEINDERSMA - DEN HAAG.

Zijt gij te mager?

Eene behandeling thuis, die tot verrassende resultaten leidt, en waardoor magere en zwakke personen gezonde, flinke mensen worden.

Personen, vooral die welke 10 tot 20 pond beneden het normale lichaamsgewicht blijven, zullen gelukkig worden door deze schitterende uitvinding. Zij bestaat daarin, dat in de meeste gevallen een snelle gewichtstoename plaats vindt door vleeschvorming, waardoor de lichaamsvormen een bekoorlijke ronding verkrijgen.

Zeg niet vooruit „dat is onmogelijk”; neem een proef met Sargol en U zult overtuigd worden. Deze nieuwe vinding vereischt geen enkel lastig dieet, noch zal ze U hinderen bij Uwe werkzaamheden.

Gij doet zooals gij gewoon zijt te doen, en eet wat gij wenscht.

Ook personen met een zeer gevoelige maag kunnen het zonder vrees gebruiken daar Sargol absoluut onschadelijk is.

Een „Sargolkuur”, 6 dozen voldoende voor 6 weken, kost f 9.—

SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam.

Adverteert in „De Stad”!

SCHILDERT U

met DONCKER's bereide verf in bussen

Per Kg. f 1.50 1e soort

” ” = 1.10 2e soort

GRONDVERF 60 en 80 cent per Kg.

— VENSTERGLAS —

Oudste adres: v/h Kinkerstraat 25

thans DA COSTASTRAAT 67

(wegens verbouwing verplaatst.)